

Реєстраційне свідоцтво
Ю № 406 від 16.06.1999.

ВІРУЮ

№9 (116)
вересень
2008

РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

У День незалежності духовні та державні провідники України молилися у Софії Київській

Очільники держави, представники Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій взяли участь у Молитві за Україну та український народ, яка проходила 24 серпня у Софійському соборі в Києві з нагоди Дня незалежності.

Від імені протестантських євангельських Церков з вітальним словом і молитвою виступив старший єпископ Церкви Християн Віри Євангельської України Михайло Паночко. Він подякував Господу за мир і спокій в Україні і нагадав слова Христа про те, що лише пізнання правди робить справді незалежним.

Посилаючись на Слово Боже, єпископ Паночко підкреслив, що юридична, політична, економічна незалежність не може довго проіснувати за умови існування залежності людей від гріха, зокрема гріха алкоголізму, наркоманії, розпусти і т. ін. Тому він побажав, щоб Україна стала також духовно незалежною, що є завданням всіх працівників на духовній ниві. «Хай Боже благословення спочине на нашій Україні, щоб у нас було два крила: юридична незалежність і духовна незалежність. Тоді ми піднімося вище за всі народи».

Нагадаємо, що традицію починати святкування Дня незалежності зі спільної Молитви за Україну та український народ започаткував Президент Віктор Ющенко 2005 року.

РІСУ.

Українські підлітки спиваються

Підліткове пияцтво стало національною проблемою для України: за споживання пива і слабоалкогольних коктейлів вітчизняні тінейджери перевершили своїх європейських і російських ровесників, — повідомляє Християнський Мегапортал.

Дані Всесвітньої Організації Охорони Здоров'я, опубліковані цього року, просто шокують — Україна стала абсолютним лідером серед 40 країн Європи за кількістю підлітків 11-15 років, які регулярно вживають алкоголь. Загалом близько 40% співвітчизників віком від 14 до 18 років вживають «градусні» напої, а щотижневе розпиття пива в Україні серед наймолодшої публіки за останні чотири роки зросло удвоє. Причому міцні напої вже доганяють пиво за популярністю, стверджують в українському Інституті соціальних досліджень імені Яременка.

Мало того, за спостереженням київського психолога Юрія Калашникова, за кількістю випитого дівчата вже не поступаються хлопцям і в старших класах навіть зуміли перехопити пальму першості. «Половина 15-літніх школярів вважають нормальним вживання ром-коли чи джин-тоніка щотижня», — констатує соціолог Наталія Левчук. У залежність від коктейлів най-

частіше потрапляють саме дівчата. Наркологи і психологи б'ють тривогу — проблема стає загальнонаціональною. Повсюдний продаж спиртного неповнолітнім у торговельних точках, хоча це й заборонено, і поблажливе ставлення суспільства до слабого алкоголю лише зміцнює його позиції в українській молодіжній субкультурі, вважають експерти. Коктейль чи пиво — майже обов'язкова складова спілкування, і навіть просто втамувати справу краще чимось «конкретним» — вважають сучасні підлітки.

При цьому в малолітніх любителів пива і алкополсів, тобто слабоалкогольних напоїв, вже до 20 років є всі шанси поповнити ряди алкозалежних, стверджує головний нарколог Київської області Геннадій Зільберблат. У групі ризику, за його словами, вже перебувають біля п'яти тисяч українських підлітків. І це тільки ті, хто потрапив у поле зору наркокабінетів, а реальна цифра в десять разів більша, — впевнений лікар.

Ще одне підтвердження правдивості Біблії

Факт: велетні були!

«За тих днів на землі були велетні, а також по тому, як стали приходити Божі сини до людських дочок. І вони їм народжували, — то були силачі, що славні від віку» (Бут. 6:4).

УСахарі в районі Гоберо знайдено поховання кам'яного віку. Вік останків — приблизно п'ять тисяч років. Ця знахідка є свідченням того, що пустиня колись була «зеленим» регіоном. З 2005 по 2006 рік у цьому регіоні знайдено біля 200 поховань двох культур — кіфійської і тенераїнської. Кіфійці вирізнялися високим — більш ніж двометровим зростом і жили за рахунок збирання і полювання.

Тенераїнці, які прийшли на зміну кіфійцям, були вже не такими високими і сильними.

Учених вразив факт, що обидві культури протягом тисячоліть ховали своїх покійних в одному і тому ж місці. У багатьох могилах знайдено поховальний інвентар: прикраси з кісток, збраряддя з каменю і керамічний посуд.

НХС.

Настав час жити з Богом

Нік Вуджисік народився в сім'ї, в якій знали і любили Бога. Його народження стало великим випробуванням віри для його батьків і для нього самого. Дуже важко зрозуміти, чому дитина народилася без рук і ніг. І це питання все ще залишається без відповіді. Але коли дивишся на життя Ніка, то здається, наче Всевишній задає питання нам — тим, у кого є руки і ноги: чи маємо ми таку ж спрагу до повноцінного життя, як цей молодий чоловік з Австралії. Сам Нік говорить, що найбільша його мрія — прожити яскраве і насичене життя.

Йому це вдається. Він закінчив школу, він пише, малює, плаває в басейні і друкує на комп'ютері зі швидкістю 43 слова за хвилину. А ще він здобув освіту фінансиста і заснував місію «Життя без рук і ніг». Разом зі своєю командою Нік служить багатьом людям у різних куточках світу, на власному прикладі показуючи, що Божий план для кожної людини — чудесний і неповторний.

У липні Нік Вуджисік відвідав Україну, провівши кілька зібрань в Тернополі, Луцьку, Рівному і Києві.

Нік Вуджисік

Будучи ще тільки маленьким хлопчиком, в оточенні сім'ї та друзів, які любили і підтримували мене, я не усвідомлював, що для всіх інших людей був іншим. Звісно, я виглядав не так — це я розумів! Але не думав, що це аж така велика проблема, бо знав, що я такий самий, як і всі решта, тільки виглядаю трошки інакше.

Уперше, за словами мами, я усвідомив, що я не такий, як інші, коли почав ходити у дитсадок. Мама розповіла, що першого ж дня після того, як я повернувся додому, я довго плавав і не хотів більше йти туди, бо інші діти показували на мене пальцем і сміялися з мене, відкидали мене, я почувався дуже-дуже самотнім.

Мої батьки завжди підтримували мене, говорячи, що я просто особливий. Але я не хотів бути особливим. Я хотів бути таким, як усі. Мені хотілося робити все, що можуть робити інші.

Коли я трохи підрів, то почав задавати батькам запитання. А батьки могли тільки відповідати: «Бог знає чому, тільки Бог знає». Лікарі не могли дати жодної відповіді, бо не існувало медичного пояснення, чому я такий.

Моя мама працювала тоді медсестрою, тому знала, що можна і чого не можна робити, будучи вагітною. Вона мала передчуття, що не все гаразд з її першою вагітністю, тому не вживала

навіть таблеток від головного болю, аби бути впевненою, що зі свого боку все робить правильно. Однак я народився саме таким. Мамі робили три ультразвукові дослідження, і дивно, але ніхто й не запідозрив, що в мене немає ані рук, ані ніг — аж до самого мого народження. Усі думали, що їх просто не видно, бо я лежу у специфічній позі. Звісно, ніхто й не сумнівався, що вони у мене є, адже ми сприймаємо як належне, що кожна дитинка народжується з ручками і ніжками.

Звичайно, мої батьки були просто шоковані після мого народження. Лікарі говорили, що все йде прекрасно, тому батьки очікували гарного здорового хлопчика. Зрештою, в них і народився гарний і здоровий хлопчик — я ж симпатичний, але без кількох частинок, і це було страшною трагедією.

Мої батьки були і є дуже сильними християнами, батько в той час був навіть одним з пасторів нашої церкви, а тому моє народження стало справді моментом випробування для їхньої віри. Зрештою, випробування було не тільки для них, але й для усієї церкви. Чому Бог допустив таке? У Біблії написано, що Він сформував мене в утробі матері моєї, що Бог дає надію і майбутнє для кожного, тому виникло запитання, що Бог думав, коли творив Ніка Вуджисіка.

Народження первістка є поворотним моментом у житті сім'ї, наскільки ж більше — народження дитини з вадою. Мої батьки страшенно боялися, що не справ-

ляться зі мною. Спершу тато думав, що я помру, але виявилось, що я абсолютно здоровий. Був період, коли батьки твердо вірили, що це просто жадливий сон і однієї миті вони нарешті прокинуться.

Звичайно, було б легше, якби ми принаймні розуміли, чому так сталося. Але ніхто не міг дати відповіді. І саме в такі моменти ми ходимо у вірі і надії на Бога. Мої батьки зрозуміли, що Бог благословив їх такою дитиною, і Він дасть їм достатньо благодаті, аби виховати мене з мудрістю, благодаттю, співчуттям і любов'ю, так, немовби я мав руки і ноги. Бо ж у Бога на все є причина і відповідь. Однак батькам потрібно було кілька місяців, аби вони могли нарешті дійти до цього стану миру і повністю посвятити мене Ісусу Христу для Його мети.

Я дуже вдячний Богові за своїх просто чудових батьків. Без них я б давно здався, особливо у шкільні роки, коли мене дражили, коли я намагався знайти свою сутність, знайти друзів. Коли я переживав розчарування у школі, батьки радили мені просто розмовляти з людьми, бо саме таким чином я міг показати, що насправді такий самий, як і вони. І це було дуже важко.

Я знаю, як це — почуватися приниженим день у день, але також знаю, наскільки дієвим було підбадьорення інших людей у моєму житті. Саме тому я горю бажанням досягати дітей середнього і старшого шкільного віку — не для того, аби засудити їх. Ми, дорослі, часто судимо людей, часто складаємо про них стереотипи — беручи до уваги їхню зовнішність, а це зовсім неправильно. Ісус помер за них також, Бог любить їх так само сильно, як і вас. І ми не маємо права принижувати когось. Важливо не те, як ви виглядаєте, а те, ким ви є. І правда в тому, що Бог дивиться на наше ество. Бог має особливий план для кожного. Нізачо в житті я не хотів би насміхатися над кимсь, знаючи, що мої слова розчавлять цю людину. А ми це називаємо просто жартом. Ми дражнимося у школі, насміхаємося над іншими і називаємо це жартом, не усвідомлюючи, як боляче це може бути.

(Закінчення на 4-й стор.)

Християнська молодь з пострадянських країн провела форум в Одесі

Перший Міжнародний конгрес християнської молоді країн СНД та Балтики проходив 26-30 серпня в Одесі. Його проведення в Україні підтримали Прем'єр-міністр України Юлія Тимошенко, міністр у справах сім'ї, молоді та спорту Юрій Павленко, комітет Верховної Ради України у справах культури та духовності і Державний комітет України у справах національ-

ностей та релігій. Як інформує портал НХС, метою конгресу є обговорення актуальних проблем сучасної молоді та пошук можливостей, щоб змінити ситуацію на краще.

Учасники заходу, зокрема, по-рушили такі проблеми, як наркоманія, підлітковий алкоголізм, зростання кількості ВІЛ-інфікованих, розлучення, аборт, дитяча безпритульність тощо. Координатором конгресу став народний депутат України Павло Унгуран, керівник молодіжного руху Всеукраїнського союзу церков евангельських християн-баптистів України. Нардеп, наголошуючи на потребі такого заходу,

зазначив, що, за статистикою, Україна займає перше місце у світі з підліткового алкоголізму; у нашій державі стрімко зростає кількість ВІЛ-інфікованих, зокрема торік їх зареєстровано 17 669 чол.; в Україні більше 160 тис. наркозалежних; простежується збільшення кількості розлучень, абортів, самогубств; стрімко зростає кількість безпритульних дітей.

«Україна має велику кількість свобод, зокрема і в питаннях релігії та віросповідання. Це добра можливість виховати молоде покоління на християнських цінностях. Адже їх відсутність у свідомості молодих людей, зазвичай, стає причиною тих проблем, з якими ми так відчайдушно боремося, однак найчастіше ми боремося не з

причинами, а з наслідками», — додав він.

Організатори конгресу переконані, що християнській молоді є що запропонувати молодому поколінню. Євген Бахмуцький, керівник християнського молодіжного руху Росії, зазначив: «Вакуум, що утворився, ми можемо заповнити християнською мораллю, духовністю, творчою енергією. Це допоможе не лише окремій людині, а й суспільству загалом».

Керівник християнського молодіжного руху Білорусі Михайло Корнев додав, що «на пострадянському просторі представлена велика армія християн — більше 100 тис. ентузіастів у різних напрямках... Молоді християни мають досвід перемоги над аморальністю у своєму житті та мають право і силу впливати на своїх ровесників».

У форумі взяли участь близько трьох тисяч делегатів з України, Білорусі, Молдови, Естонії, Латвії, Туркменії та Таджикистану.

Дуже багато людей вважають себе християнами. А як же інакше? Ми успадкували християнську віру від батьків і користуємося цією багатою спадщиною. Але уявіть, що ви проводите опитування серед сусідів і ставите десятьма різним людям питання: «Що, по-вашому, означає бути справжнім християнином?». І ви отримуєте десять різних відповідей! Гадаю, що більшості людей так само важко відповісти на це питання, як свого часу і мені. Я з дитинства ходив до церкви. Я знав немало християнських гімнів і біблійних історій. Однак я не був християнином. Я міг, якщо потрібно, процитувати напам'ять багато біблійних віршів, міг і помолитися. Але це було пусте, невідоме наслідування релігійних обрядів. І тільки через декілька років переді мною чітко постало питання: «Чи християнин я насправді?».

Хто такий справжній християнин?

Я сидів біля ліжка свого діда, який вмирив, і переконав його повернутися до Бога. «Не тривожтеся за мене, — повторював він. — Все гаразд». Він умер того ж дня, не сумніваючись, що був справжнім християнином у тому значенні, в якому слово «християнин» звичайно розуміють люди.

Його розуміння християнства було одним із багатьох створених людьми міфів. Можливо, ви з дитинства ходили до церкви — православної, католицької чи протестантської. Може, вас виховали в традиціях іншої релігії, а може, і зовсім без Бога. І ви з легким серцем думаєте: «Зі мною все гаразд». Але прошу вас: не кваптеся з висновками, відмовтеся від міфів, нав'язаних вихованням, і задумайтеся: що робить людину християнином?

МІФ ПЕРШИЙ:

ХРИСТІЯНАМИ НАРОДЖУЮТЬСЯ

Я зустрічав людей, які вважали, що були християнами все життя, адже народилися в християнській сім'ї. Але хіба місце, де ви народились, визначає, хто ви є? Як зауважив один із моїх друзів, людина може народитися в стайні, проте це ж не означає, що вона кінь! Буває, люди з'являються на світ в аеропортах. То що ж, їм доведеться стати літаками? Цілоком природно любити місце, де ти народився і вирис, природно відчувати вдячність до сім'ї і церкви, які тебе виховали. Однак не виховання робить людину християнином. У Бога немає внуків — у Нього тільки діти. Християнами не народжуються. Ними стають.

МІФ ДРУГИЙ:

ХРИСТІЯНИ — ЦЕ ЛЮДИ, ЯКІ ЖИВУТЬ МОРАЛЬНИМ ЖИТТЯМ

Вести моральне, бездоганне життя — це не означає бути справжнім хрис-

Луїс Палау

тианином. Багато атеїстів, безбожників живуть чесно і допомагають іншим. Врешті-решт, що таке мораль? У більшості людей є свої, часто перевернуті поняття про мораль, свої мірила, з допомогою яких вони судять про все.

Звичайно, ви не маєте сумніву, що ви просто святі порівняно з яким-небудь убивцею. Але навіть якщо ви цілоком пристойна людина, Божа міра моральності набагато вища від людських понять. Бог вимірює нас за Своїм Сином Ісусом Христом, Який прожив безгрішне життя. Бог порівнює нас із досконалістю — і в цьому порівнянні меркнуть наші крихітні чесноти.

У світі немало добрих людей. Та якби достатньо було людської моралі, Бог не послав би у світ Свого Сина Ісуса. Одне те, що Ісус прийшов у світ, щоб умерти на хресті і тим самим зробити можливим прощення людських гріхів, показує, що саме моральне життя ще не робить нас християнами.

МІФ ТРЕТІЙ:

ПРИЛУЧЕННЯ ДО ТАІНСТВ РОБИТЬ ЛЮДИНУ ХРИСТІЯНИНОМ

Те, що вас хрестили у дитинстві, ще не означає, що ви — християнин. Карні злочинці, які сидять у в'язницях, також нерідко хрещені люди. Однак навряд чи хто назве жорстокого убивцю справжнім християнином.

Можливо, ви щонеоділі ходите до причастя? Це чудово, але мені доводилось чути: «Я щотижня ходжу до причастя, а в чому суть християнської віри — не знаю».

Так, хрещення і переломлення хліба — біблійні заповіді. Бог велить віруючим виконувати ці обряди. Проте саме лише їх виконання не робить людину християнином.

МІФ ЧЕТВЕРТИЙ:

ХРИСТІЯНИН — ЦЕ ТОЙ, ХТО ВІРІТЬ В БОГА

Більшість людей на землі вважають, що Бог існує. Але невже всі вони — християни? Полковник Джим Ірвін, який побував у складі експедиції «Аполлон-15» на місяці, розповідав мені, що на Близькому Сході один із поважних мусульман сказав йому: «Ви так багато говорите про Бога. Чому ж ви не мусульманин?».

Сама лише віра в Бога не робить людину християнином. Один із моїх друзів вірить, що фізичні вправи корисні для здоров'я. Але він ніколи їх не робить. І безнадійно погладшав.

Я знайомий з багатьма маленькими хлопчиками, які вірять в мило. Проте чистішими вони від цього не стають.

Віра сама по собі не має вирішального значення. Тому «тільки б у що-небудь вірити» — цього недостатньо.

СПРАВЖНІЙ

МІФ П'ЯТИЙ: ХРИСТІЯНИН — ЦЕ ТОЙ, ХТО БАГАТО ГОВОРІТЬ ПРО ІСУСА ХРИСТА

Поговорити про Ісуса Христа, і навіть з повагою, любить багато хто. Про Нього говорять вчителі, проповідники, релігійні лідери і прості люди. Але далеко не завжди вони при цьому впевнені, що все, сказане про Христа в Біблії, — правда.

Деякі любителі поговорити насправді спотворюють образ Ісуса, намагаючись «пристосувати» Його до свого способу мислення і не бачать бачити істинного, історичного і біблійного Ісуса. А це позбавляє їх права називатися християнами.

МІФ ШОСТИЙ:

ХРИСТІЯНИН — ТОЙ, ХТО МОЛИТЬСЯ

Звичайно, християни моляться. Але можна молитися і не будучи християнином. Індуси моляться постійно. Мусульмани моляться п'ять разів на день.

Від їдждаючи за кордон, єгипетський президент Анвар Садат завжди брав з собою молитовний килимок, на якому схиляв коліна по п'ять разів на день. Однак він сповідував не християнство, а іслам. Так що молитва сама по собі не робить людину християнином.

МІФ СЬОМИЙ:

ХРИСТІЯНИН — ТОЙ, ХТО ЧИТАЄ БІБЛІЮ

Зрозуміло, християни люблять Біблію. Багато людей читають її щоденно. Проте і це ще не робить людину істинним християнином.

Коли Карлу Марксу було 17 років, він написав працю, в якій розтлумачував уривок з Євангелія від Івана. І багато знаменитих теологів погоджуються з цим тлумаченням. Але з часом Карл Маркс повністю відкинув Біблію і назвав себе атеїстом.

Микита Хрущов, колишній радянський генсек, у дитинстві читав Біблію. Однак саме він пообіцяв покінчити з Церквою в СРСР до 1965 року. Щоправда, Хрущова давно нема, а Церква росте.

Читайте Біблію, і якомога більше. Читання Біблії повинно стати правилом життя. Біблія — Слово Боже, а не людське, і заслуговує на повну довіру. Та пам'ятайте: саме лише читання Біблії не робить вас християнином.

Що ж робить людину християнином?

То що, здивуєтеся ви, — той, хто народився в християнській сім'ї, хто провадить моральне життя, ходить до

причастя, вірить у Бога, говорить людям про Ісуса, молиться і читає Біблію, може не бути християнином? Що ж тоді робить людину християнином?

Іти дорогою життя

Перш за все, у Біблії сказано, що християнин — це той, хто іде дорогою життя, а не дорогою смерті. А дорогу життя можна знайти тільки в Ісусі Христі, Сині Божому.

Ісус сказав: «Я путь, істина, і життя. Ніхто не приходить до Отця, як тільки через Мене» (Євангеліє від Івана 14:6). Зауважте, що Ісус не говорить, що покаже вам дорогу. Він говорить, що Він — та дорога!

Крім того, Ісус говорить про дорогу вузьку і дорого широкую: «Входьте тісними ворітьми, бо просторі ворота і широка дорога ведуть до загибелі, і багато ідуть ними. Бо тісні ворота і вузька дорога ведуть у життя, і мало хто знаходить їх» (Євангеліє від Матвія 7:13-14).

Чи не здається вам іноді, що ви не знаєте, куди ідете? Ставши християнином, ви знаходите дорогу життя.

Що таке дорога життя?

Це дорога миру. Якщо ви ідете шляхом Христовим, мир Божий наповнює ваше серце. Ісус сказав учням: «Мир залишаю вам; Мій мир даю вам: не так, як світ дає» (Євангеліє від Івана 14:27). Мир Божий — це дар, доступний кожному.

На дорозі Христа ви переживете дивовижний внутрішній спокій. Ваше розбите життя буде відновлено. Звичайно, можна піти до психіатра і виявити деякі причини ваших проблем, але тільки Бог може дарувати спокій неминуший.

Дорога життя — це дорога чистоти. У Біблії сказано: «Блаженні чисті серцем, бо вони Бога побачать» (Євангеліє від Матвія 5:8).

Якщо ви легковажно грішите, допускаєте аморальність, крадете; якщо обманюєте в школі, на роботі чи дома — ви не на дорозі життя, а на іншій дорозі.

Ви можете вважатися прекрасною людиною, душою товариства — і при цьому не бути християнином, бо шлях Христа — це шлях чистоти.

Коли людина навертається до Христа, Ісус прощає гріхи і очищає серце. Це не означає, що той, хто увірвав, відразу почуватися чистим і безгрішним. Навпаки, він гостріше усвідомлює свої недоліки. Але Бог дає істинно віруючій людині силу жити праведним життям.

Дорога Христа — це дорога любові

«По тому пізнають усі, що ви учні Мої, коли будете мати любов між собою»

(Євангеліє від Івана 13:35). Крім того, Біблія вчить: «Ми знаємо, що ми перейшли від смерті в життя, бо любимо братів» (1 Послання Івана 3:14).

У сучасному світі значення слова «любов» розмито. Зазвичай воно описує почуття людини, яка бажає задовольнити свої пристрасті та самолюбство, викликаючи в інших почуття у відповідь. Але це не любов. Справжня любов без жалю приносить в жертву краще, що має.

Дорога життя — це дорога послуху

Істинний християнин служить одному Господу — Ісусу. У Біблії Ісуса названо «Паном над панамі і Царем над царями» (Об'явлення 17:14). І християнин живе так, щоб Ісус дійсно був його єдиним Володарем, Господом і Царем. Ісус велить — християнин з радістю кориться.

Слуга земного царя поспішає виконати його наказ; солдат з радістю виконує будь-який наказ мудрого й улюбленого полководця. Так само і справжні християни повністю підпорядковують своє життя волі Божій. Ми підемо всюди, куди Бог скаже, ми зробимо все, що Він зведе. І нас не турбує, яку ціну ми заплатимо за це, які незручності та нестатки доведеться пережити, що про нас скажуть люди.

Ісус має повне право на панування. Пам'ятайте: Ісус є Господом і Царем, Він створив нас; Він пожертвував життям, щоб викупити наші гріхи; Він турбується про нас як ніхто інший.

Пізнати вічне життя

Християнин — це той, хто володіє дарами вічного життя. Життя християнина наповнене радістю. Ісус сказав: «Я прийшов, щоб ви мали життя, і з подостатком щоб мали» (Євангеліє від Івана 10:10).

Життя у Христі — це не тільки задум Божий на майбутнє. Бог хоче, щоб ми жили у Христі вже сьогодні, зараз, і це робить життя християнина повноцінним.

У вічного життя не може бути кінця. Фізична смерть — не межа цього життя: воно триває безконечно.

Чи є у вас дар вічного життя? Можливо, ви відповісте: «Я не впевнений». Але якби я запитав вас: «Чи одружені ви?», чи могли б ви відповісти, що не впевнені? Або: «Трошки одружений»? Звичайно, ні! Є речі, про які можна говорити тільки з упевненістю — «так» чи «ні». Так само можна бути або твердо впевненим у тому, що ви християнин і маєте життя вічне, або бути впевненим у протилежному. Третього не дано.

Якось у мене була зустріч з групою проповідників. Під час перерви до мене

Благодійний фонд «Переображення» розвиває християнське таборування

Улітку 2008 року Волинський обласний благодійний фонд «Переображення» спільно з волинськими євангельськими церквами «Фіміам», «Перлина», «Дім Євангелія» (м. Луцьк), «Благодать» (м. Володимир-Волинський) та «Еммануїл» (м. Турійськ) провели дев'ять християнських таборів: для підлітків (з вивченням англійської мови), чоловіків, неповносправних дітей, неповносправних дорослих, молоді, сімейних пар та дітей.

За час проведення таборів у них з

користую провели час майже 800 осіб. Як розповів керівник прес-служби ВОБФ «Переображення» Олександр Самрук, упродовж відпочинку учасники мали нагоду взяти участь у ранкових та вечірніх програмах, слухати лекції на актуальні теми, виготовляти сувеніри власними руками на заняттях «Крафт», грати в спортивні ігри та естафети, а ще купатися в озері, кататися на конях, гуляти на свіжому повітрі, пробувати свої сили у гуртках творчості та розмірковувати на біблійні теми у дискусійних групах.

На думку Павла Миронюка, голови ВОБФ «Переображення», у християнських таборах можна знайти нових друзів, гарно відпочити, більше дізнатися про Бога, про духовність.

Ці табори — добра альтернатива для українців, яка показує важливість правильного вибору в житті та потребу берегтися від згубних звичок, які руйнують життя.

РІСУ.

ХРИСТІЯНИН

підійшов чоловік, який проповідував вже 17 років. Він признався: «Я не знаю, чи маю вічне життя».

Цей чоловік повідав мені, що напередодні його відвідали двоє моїх колег. Під час бесіди вони обидва висловили впевненість, що мають життя вічне. Коли гості пішли, проповідник запитав дружину:

— Слухай, а ти впевнена, що маєш вічне життя?

— Не знаю, — відповіла вона. — А ти? — І я не впевнений.

— Що ж нам тепер робити?

Дружина порадила йому поговорити зі мною. І ось він підійшов до мене зі своїм запитанням... У цей день він отримав життя вічне. А незабаром і його дружина.

Чи впевнені ви, що на вас чекає вічне життя? Якщо ви вже стали справжнім християнином, відповідь вам зрозуміла. Ісус сказав про тих, хто піде за Ним: «Я даю їм життя вічне, і вони не загинуть повик, і ніхто не вихопить їх з руки Моєї» (Євангеліє від Івана 10:28).

Чи подарована вам ця «потрійна гарантія» безсмертя?

По-перше, Ісус говорить: «Я даю їм життя вічне».

По-друге: «Не загинуть повик».

І по-третє: «Ніхто не вихопить їх з руки Моєї».

Чи можна бажати більшого? Справжній християнин знає, що ці три обітниці непорушні.

Біблія навчає: «Хто має Сина [Божого], той має життя» (1 Послання Івана 5:12). Іншими словами, вічне життя — це Христос у вашому серці. Чи можете ви сказати: «Так, я знаю, що маю вічне життя. Я пам'ятаю ту мить, коли Христос увійшов у моє серце»?

Ввійти в Божу сім'ю

Більше того, істинний християнин — це той, хто народився заново, став одним із Божих дітей. Дехто заперечить: «Але ж усі люди — діти Божі. Хіба Бог — не Отець всіх творін?».

Бог — Творець усіх людей, однак не Отець кожній людині. (Багато хто, до речі, й не хоче, щоб Бог був його Батьком).

Щоб увійти в Божу сім'ю, треба народитися заново. Господь Ісус сказав: «Якщо хто не народиться згори, не може бачити Царства Божого» (Євангеліє від Івана 3:3). Що це означає?

Кожен із нас народився фізично, ставши сином чи дочкою земних батьків. Проте, щоб стати дитиною Отця Небесного, треба народитися духовно. Ми народжуємося духовно, коли каємося у гріхах і з вірою й надією звертаємося до Ісуса Христа.

День фізичного народження ми

святкуємо кожного року, запрошуючи гостей та приймаючи подарунки. Але чи пам'ятаєте ви день свого духовного народження? Якщо у вас його не було, вам необхідно прийняти рішення приєднатися до Божої сім'ї.

У Біблії говориться: «А тим, хто прийняв Його, хто вірує в Ім'я Його, дав владу бути дітьми Божими» (Євангеліє від Івана 1:12).

«Але в мене таке бурхливе життя!»

Кілька років тому я розмовляв з президентом однієї південноамериканської країни, людиною військовою. Я запитав у нього: «Пане президенте, ви знайомі з Ісусом Христом?». Президент усміхнувся: «Палау, я прожив бурхливе життя. Богові навряд чи було б приємно познайомитися зі мною».

— Пане президенте, ваше минуле не має значення. Христос помер за вас на хресті. Він любить вас. Якщо ви тільки забажаєте, він відкриється вам.

І я пояснив президенту значення подвигу Христа, пояснив, що Ісус умер, прийнявши на Себе весь тягар Божого осуду, на який заслужили ми всі за свої гріхи. Я запитав:

— Чи хочете ви прийняти Христа прямо зараз?

Президент помовчав і сказав дуже серйозно:

— Якщо Христос не відмовиться прийняти мене, я хотів би стати справжнім християнином.

Чоловік, який боявся, що Бог ніколи не прийме його через минулі прогріхи, після закінчення молитви встав і з чисто латиноамериканським темпераментом обняв мене щосили.

— Дякую, — сказав він. — Тепер я знаю, що Христос справді прийняв мене.

Рішення — за вами

Чи увірували ви у Христа, чи покладаєтесь на Нього? Чи хочете усвідомити, що отримали життя вічне? Чи бажаєте піти шляхом Ісуса Христа разом з іншими дітьми Божими й успадкувати Царство Небесне?

Божя сім'я

Біблія вчить, що ми повинні визнати свої гріхи, які віддаляють нас від Бога. Південноамериканський президент сподобався мені саме тим, що говорив з каюттям про свої гріхи. Він не забарився визнати себе грішником. Більше того, він настільки гостро усвідомив зло у своєму житті і свою гріховність, що боявся, аби Бог його не відкинув.

Чи відчували ви коли-небудь вину

перед Богом через вчинки, які завдавали Йому страждань? Чи усвідомлювали коли-небудь нищівність свого самолюбства, гордині, невір'я, корисливості, аморальності? Невже ви жодного разу в житті не задумувались, що йдете шляхом, який веде до загибелі? Адже «плата за гріх — смерть» (Послання ап. Павла до римлян 6:23).

У Біблії ще сказано: «Всі згрішили і позбавлені слави Божої» (Римлян 3:23). Всі — це і ви, і я. Чи не настав час звернутися до Бога за прощенням, яке Він дає без будь-якої плати?

Далі ми повинні увірувати в Христа, у все, що Він звершив заради нас на хресті.

У Біблії говориться: «Христос, щоб привести нас до Бога, один раз постраждав за наші гріхи, праведник за неправедних...» (1 Послання ап. Петра 3:18).

Своєю смертю Ісус переміг смерть, і тепер всі можуть отримати прощення. Ми сповна заслужили на осуд Божий за все зло перед очима Його, але Бог послав Сина Свого, щоб Він був осуджений за нас і умер на хресті (1 Послання Петра 2:24).

Уявіть собі суддю, який засуджує злочинця, а потім іде на страту замість нього. Яка велична любов Бога!

«Не можемо розуміти!»

Можливо, вам не до кінця зрозуміло, чому і як Бог покарав Сина Свого замість нас. Але все одразу зрозуміти неможливо; та й нема такої необхідності. Ніхто до кінця не розуміє, що таке електрика. Це одна з загадкових властивостей матерії. Вчені вміють створювати електричні розряди і використовувати електричну енергію. Однак один учений якось сказав: «Електрика, по суті, не піддається поясненню».

Ставши справжнім християнином, ви не зобов'язані зрозуміти одразу всю глибину християнського вчення. Але, читаючи Біблію, ви будете навчатися в Самого Бога! І кінцевий крок до істинної віри — визнати Ісуса Христа як свого Господа.

Віра не передається у спадок. Недостатньо сказати: «Мій батько був віруючим, і мене виховали в добрих християнських традиціях». Не так стають дітьми Божими.

До Христа приходять самостійно. Кожний, хто увірував, робить це особисто.

Але як це зробити, запитаєте ви. Біблія відповідає: «Якщо ти будеш устами твоїми визнавати Ісуса Господом і вірувати серцем твоїм, що Бог воскресив Його з мертвих, то спасешся. Адже серцем вірують для праведності, а устами визнають для спасіння» (Римлян 10:9-10).

Найкращий із відомих мені способів прийняти Ісуса Христа як Спасителя і Гос-

пода — це просто зосередитися (можна заплющити очі, молитовно схилити голову), щиро покаятися перед Богом у гріхах і, відкривши з вірою своє серце Христу, прийняти Його.

Якщо ви готові до такого рішення, не відкладайте його. Для цього не потрібно нікуди йти. Вголос або подумки — як вам легше — зверніться до Бога там, де ви є. Вам може допомогти така молитва:

«Отче Небесний, я хочу стати християнином. Я усвідомлюю, що гріхи мої віддаляють мене від Тебе. Прости мені. Я вірю в Сина Твого, у все, що Він здійснив для мене на хресті. Я не розумію цього до кінця, але приймаю вірою. Я хочу стати сином Твоїм (дочкою Твоєю). Ввійди в моє життя, Господи Ісусе, приймай мене в число дітей Своїх. Я піду за Тобою і буду слухатись Тебе завжди і у всьому. Амінь».

Найважливіше рішення в житті

Чи пам'ятаєте ви той день, той час, коли прийняли Ісуса як свого Спасителя? Можливо, це трапилося всього декілька секунд тому? Можливо, ви ще перебуваєте у непевності? Ось як я сам прийняв це найважливіше рішення.

Це було в Аргентині, у літньому таборі для школярів. Один із викладачів англійської школи, де я навчався, організував двотижневий похід у гори. Учителя, який ночував з нами в наметі, звали Френк Чендлер. Щоночі містер Чендлер будив одного з хлопчиків і з Біблією в одній руці і кишеньковим ліхтариком в другій виводив його назовні. Там, під зоряним небом, він давав поруч з учнем і пояснював основи християнської віри.

Хоча в той час я вже відчував провину за свої гріхи і знав, що потребую прощення Христа, мені не хотілося ні з ким обговорювати це питання. Але на кожного хлопчика чекала нічна бесіда з містером Чендлером. І коли він увійшов до намету в останню ніч перед нашим від'їздом, я знав, що черга за мною.

— Вставай, Палау, — сказав містер Чендлер. — Ходімо!

Наближалась основна подія мого життя, та я про це і не здогадувався. Ми вийшли і сіли на коліду.

— Луїсе, — запитав містер Чендлер. — Ти християнин?

— Ні, напевно, — відповів я.

— На це питання не можна відповідати «напевно» або «можливо». Так чи ні?

— Ні.

— Якби ти вмер сьогодні, куди б ти, на твою думку, потрапив — на небеса чи в пекло?

Я помовчав, трохи здивований такою постановкою питання:

— У пекло, напевно.

— І тобі туди хочеться?

— Ні.

— Чому ж ти туди прямуєш?

— Я знизав плечима:

— Не знаю.

Тоді він розгорнув Біблію і прочитав

із Послання до римлян: «Якщо ти будеш устами твоїми визнавати Ісуса Господом і вірувати серцем твоїм, що Бог воскресив Його з мертвих, то спасешся. Адже серцем вірують для праведності, а устами визнають для спасіння». Учителю подивився на мене:

— Луїсе, чи ти віриш, що Бог воскресив Ісуса з мертвих?

— Вірю, — відповів я.

— То що ж тобі треба зробити, щоб спаситися?

Мені важко було дати відповідь, тому містер Чендлер ще раз прочитав цей уривок: «Якщо ти будеш устами твоїми визнавати Ісуса Господом... то спасешся».

Він поклав мені руку на плече, і ми стали молитися. У цю ніч я відкрив серце Христу — сидючи під дощем на поваленій коліді... Але рішення я прийняв.

Коли ми закінчили молитися, у мене на очах були сльози. Я міцно обняв учителя, і ми побігли до намету. Лігши у постіль, я увімкнув ліхтарик і записав у своїй Біблії: «12 лютого 1947 року я прийняв Ісуса Христа як свого Спасителя».

Від хвилювання я не міг заснути. Я знав, що спасений, знав, що увійшов у сім'ю Божу. Я отримав вічне життя, бо Ісус сказав: «Я даю їм життя вічне, і вони не загинуть повик, і ніхто не вихопить їх з руки Моєї» (Євангеліє від Івана 10:28).

Що далі?

Отже, ви прийняли Господа Ісуса як Спасителя, тобто зробили найважливіший крок у житті! Тепер ви належите до Божої сім'ї і, природно, вам хочеться краще познайомитися з Ним. Щоб пізнати Бога, треба регулярно читати Його Слово. Розпочати можна з Євангелія від Луки. Пам'ятайте, що через Біблію Бог говорить з нами! Тому не просто читайте, а шукайте приклади для наслідування і заповіді, яких слід дотримувати.

Насичуйтеся Біблією. Якщо ви будете щоденно читати Слово Боже, ваші почуття і думки поступово зміняться.

Крім того, розшукайте інших християн. Знайдіть церкву, яка проповідує істинне Слово Боже, шанує Христа і навчає того, як стати справжнім християнином. Поговоріть з тамтешнім проповідником. Скажіть йому: «Я прийняв Христа» — і поспостерегайте за реакцією. Якщо він не проявить особливого бажання допомогти вашому духовному росту, пошукайте іншу церкву, в якій ви знайдете допомогу і любов.

І нарешті, почніть молитися. Ви тільки що говорили з Господом. Він відповів на вашу молитву. Він любить вас, Він ваш Отець. Оскільки спілкування — запорука міцного зв'язку, ваша віра зміцниться, якщо ви будете більше спілкуватися з Богом.

Якщо ви щиро навернулись до Ісуса Христа, ви зробили найважливіший, найрозумніший у житті вчинок. Ви стали на шлях, кожний крок на якому буде приносити вам нову радість. І я, як брат-християнин, маю за честь першим вітати вас:

ЛАСКАВО ПРОСИМО В БОЖУ СІМ'Ю!

Настав час жити з Богом

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.).

Поступово моя впевненість зростала, і за підтримки своїх батьків і друзів я почав вірити, що такий самий, як і всі інші, що моє життя варте того, аби його прожити.

**Нік
ВУДЖИСІК**

Здобувши повагу студентів, я також усвідомив, що маю дар промовляти перед людьми; мене вибрали капітаном у середній школі і віце-капітаном у вищій школі. Тому я був дуже відомий серед багатьох студентів і друзів з усіма. Це не сталося просто. Насправді я пройшов довгий шлях. Це була мандрівка, яка загартовувала мій характер.

Багато людей запитують мене: як ти це зробив? Як ти пережив такі важкі моменти в житті, коли так хотілося здатися? Це можливо, коли жити день за днем з Ісусом. Звичайно, батьки розповідали мені про те, що з Ісусом можна мати стосунки, що з Ним можна дружити. Але свідомо я запросив Його увійти в моє життя, коли мені було 15. Я сказав: «Ісусе, я вірю в Тебе, вірю Твоєму Слову. Я вірю, що Ти маєш план для мого життя». А звідки я знав, що Він має для мене план? Не тільки з книги Єремії 29:11, де сказано, що Бог має план і майбутнє, має намір для нашого життя. Одна історія, записана в Біблії, змінила моє життя і переконала в тому, що Бог зі мною.

У дев'ятому розділі Євангелія від Івана розповідається про чоловіка, який від народження був сліпим. На це не було жодних причин, ніхто не міг пояснити, чому так сталося. І ось Ісус приходить у село, в якому зустрічає цього чоловіка, і говорить: «Сталося це, аби слава Господня явилася через нього».

Ця історія страшенно вразила мене. Усе своє життя я хотів знати, що хтось мене розуміє, що хоч хтось знає, через що мені доводиться проходити.

Люди не розуміли, що я переживав, вони не знали мого майбутнього, але Ісус знав, і Він має причини на все. Бог має ціль, і Його діла будуть виявлені через моє життя. У той момент я дійсно повірив, що Бог має план для мого життя, і я захотів подружитися з Ісусом. І помолвився: «Ісусе, прости мені все, що я зробив неправильно. Дякую, що Ти помер на хресті за мої гріхи». І мир наповнив моє серце, бо я носив тягар не тільки своєї немочі, але й тягар вини.

Раніше я сприймав Бога з точки зору десяти заповідей: ти мусиш перестати робити це і те; сприймав як Бога правил і постанов, але насправді все не так. Суть полягає в тому, щоб ми вирішили жити для Нього, і тоді Він змінює нас мало-помалу. Він не тільки змінює наше серце, але й відкриває Свої плани на наше життя. Він ніколи не відкриває одразу всього. Це та мандрівка з Ісусом, про яку я вже говорив. Він не обіцяє загасити вогонь, коли ви будете через нього проходити, але каже: «Коли ви проходите через вогонь, Я буду з вами», – і це саме те, що потрібно. Запросити Ісуса увійти у ваше життя – означає запросити Його завжди бути з вами.

Пригаду одну дуже відому історію про чоловіка, який іде вздовж узбережжя по піску з Ісусом. Він оглядається і запитує в Ісуса, чому видно дві пари слідів у легкі моменти його життя, а у важкі – тільки одну пару. Ісус відповідає,

що в легкі періоди його життя Він ішов поруч, а у важкі часи – ніс його на руках.

Ця історія дуже сильно торкнулася мого серця. Так добре просто знати, що Бог з тобою, і навіть коли ти не бачиш Його слідів поруч, навіть коли не відчуваєш, що Він поруч, саме тоді Він несе тебе. Я знаю, що Бог контролює моє життя, що воно в Його руках. Я не маю ніг, і Бог несе мене, Ісус буде зі мною усе моє життя.

Але найпрекрасніше – те, що відколи Ісус почав жити у моєму серці, я знайшов чудову ціль і радість у житті. Вона полягає в тому, аби приносити надію світу всім, чим зможу, – від найменшого до найбільшого. Коли люди бачать мене без рук і ніг, вони можуть розуміти, що з Божою благодаттю ми здатні перемагати за будь-яких обставин.

Незалежно від того, наскільки великі бурі бушують в вашому житті, Бог – більший і Він має ціль навіть для найгірших ситуацій.

Можливо, зараз ви переживаєте якісь проблеми, не маєте миру і радості; усе, що вам потрібно зробити, – це просто поклікати до Нього. Він дасть вам благодать, Він день у день даватиме чіткіше бачення того, що Він змінює вас.

І я кидаю вам виклик – якщо ви хочете досягти чогось більшого в цьому житті, знайте, що ви можете знайти це в Ісусі. А для цього вам достатньо тільки помолитися.

Люди часто запитують мене: Ніку, як ти можеш посміхатися? Як ти можеш бути таким щасливим? Я розповів вам, як.

Дуже важко вірити в себе, коли тобі весь час говорять: ти не достатньо такий, ти не достатньо сякий, ти невдаха... І навіть батьки, здається, зосереджуються більше на тому, чого ти не можеш робити, аніж на тому, що ти можеш. Вони забувають про те, де ти досягнув успіху, але постійно нагадують про те, де ти зазнав невдачі. І це роблять не тільки батьки, але й друзі. Я не міг догодити своїм друзям тим, як я виглядаю, не міг змінити той факт, що не маю ані рук, ані ніг, і я так боявся, що до кінця свого життя залишусь самотнім.

Важко повірити в себе, якщо люди навколо говорять тобі тільки негативні речі, якщо в школі тебе оцінюють по тому, як ти виглядаєш: хто ти товстий, товстий, товстий, товстий... Потім ви йдете додому, дивитесь на себе у дзеркало і стогнете: «Я товстий». Ми зосереджуємо увагу на тому, чого не маємо, і ненавидимо те, як виглядаємо.

Але життя – це мандрівка, під час якої треба дати відповідь на два прості запитання: хто ти і ким ти хочеш стати? Інколи батьки хочуть, аби ти був одним, друзі – аби ти був іншим, а ти сам десь посередині і не знаєш, що робити. І взагалі, почувашся людиною, яка перестала бути сама собою. Ти одягаєш для цієї людини одну маску, для тієї – іншу. І скажу вам, що це жахливо.

Бог покликав нас стати кимсь. Ми можемо дізнатися, якими ми повинні

стати, за допомогою Біблії. А для цього її потрібно взяти. Біблія сама до вас не прийде. А як її взяти? Для цього вам потрібно робити крок за кроком, крок за кроком.

По дорозі ви можете впасти. Але що ви робите, коли падаєте? Ви підводитеся! Інколи буває, що ви впали і вже не маєте сили підвестися. І починаєте думати, що, можливо, цей світ буде кращим без вас, що ніхто не розуміє вашого болю. І ви все глибше і глибше занурюєтеся в безодню депресії і самотності.

У моєму житті теж були моменти, коли я почувався так, немовби Бог покинув мене. Я мав питання, але не мав відповіді. Сьогодні я впевнений, що в такі хвилини Бог говорить до кожного з нас: «Тримайся, не здавайся, вставай, Я з тобою. Я дам тобі силу. Це ще не кінець. Я все розумію, і Я буду тримати тебе за руку».

Отож хто ти? Я намагався змінитися заради своїх друзів. Наприклад, ви ходите до школи, де всі вживають нецензурну лексику, і це вважається круто. І якщо ви цього не робите, то ви, значить, не круті. Тому я почав говорити погані слова, бо це робили всі навколо. Люди починають ходити в бари і випивати, бо всі навколо випивають. І зрештою, це ж не так і погано, Ніку, трошки випити – це нормально. Ми живемо тільки раз.

Ми всі хочемо бути щасливими. Але якщо ваше щастя залежить від тимчасових речей, то й ваше щастя буде тимчасовим. Наведу простий приклад. Дитині, якій купили шоколадку, від щастя аж дух запирає. І вона стає страшенно щасливою на три секунди. А далі знову починає чогось хотіти.

Ми ніколи не буваємо задоволені і, здобувши щось, одразу починаємо хотіти чогось іншого. Однак ви можете знайти щастя прямо зараз – щастя в Ісусі. Бо все в цьому світі, усі його утіхи – це ніщо. Ви можете мати всі гроші, які тільки забажаєте. А за хвилину вони вже не принесутьимуть вам радості.

То чи збираєтеся ви стати справжнім? Так багато людей звертається до алкоголю як порятунку від буденності або просто втіхи. Але вранці вони прокидаються з головним болем і з тими самими проблемами. Ми звертаємося до різних речей, аби втамувати біль. Але так ми ніколи його не втамуємо. Тимчасові речі ніколи не втамують ані смутку, ані болю.

Кажуть, добрі речі існують в малих обгортках. Колись люди говорили мені: «Ніку, ти не такий, як треба». Так багато людей дразнили мене, коли я ходив до школи. Одного дня 12 осіб насміялися з мене. Ніку, ти не такий, як треба. Ти ніколи не зможеш цього зробити. У тебе ніколи не буде щасливого життя. Ти думаєш, що маєш друзів? Насправді ці люди просто поблажливі до тебе. Нікому ти не потрібен. Ніку, іди геть. Ніку, усім байдуже. Ти нам не подобаєшся. Ти не такий...

І я був на межі. Бракувало ще однієї людини, яка б передразнила мене того дня, аби я здався. Я сказав Богові: «Боже, якщо ще хтось образить мене, то все. Це кінець». І коли я їхав у своїй колясці до машини своїх батьків, одна дівчинка на ігровому майданчику поклікала мене. Я подумав: «Ну от і все». А вона сказала: «Ніку, ти сьогодні дуже гарно виглядаєш». І через одну цю дівчинку, яка вірила в мене, мені стало байдуже, що думали решта 12.

Тому я хочу, щоб ви знали, що деякі люди помиляються, дуже помиляються. Інколи помиляєтеся ви. Вони судять вас – і судять несправедливо. Коли світ каже, що ви не такі, запитайте це когось.

Можливо, ви переймаєтеся тим, що світ каже про вас. А я – ні. Я переймаюся тим, що Слово Боже каже про мене. Я переживаю, що Цар царів думає про мене. Мені байдуже, що думають люди, що вони говорять, бо вони здатні помилятися. Ви хочете знати, хто я? Я посланець Ісуса Христа, дитина Царя царів і Пана над панамі. Він сильно благословив мене. І я маю силу у Христі робити все, витримати все. І якщо Бог поклав щось у моє серце, то я зможу це зробити.

Якщо Бог дав вам якусь мрію, то Він відкриє двері і зробить її можливою. Бо неможливе для людей – можливе для Нього. Якщо ви розумієте, що самі цього не зробите, то знайте, що для Бога все можливе. Здавалося неможливим, що я, без рук і без ніг, зможу підвестися. Але з Божою силою я це зробив.

Я хочу, щоб усі дівчатка знали, що вони – принцеси. Їхній татко – Цар. Не має значення, як ви виглядаєте. Не має значення, що ви вмієте, а чого не вмієте або скільки разів вам щось не вдалося. І навіть якщо ви важите 450 кг, навіть якщо ви настільки товсті, що вам доводиться перекохуватися, щоб пересуватися, я все одно люблю вас. Чому? Бо вас любить Ісус. І я хочу любити людей так, як любить Ісус.

Хто ви і ким хочете стати? Так багато людей не знають цього. Так багато підлітків кажуть мені: «Ніку, я не знаю, що робити зі своїм життям. Мої батьки хочуть, щоб я робив ось це. А мені здається, що Бог хоче, щоб я робив ось це». Інколи вам стає дуже страшно, бо доводиться приймати рішення – рішення щодо кар'єри, щодо того і сього. А це страшно. Я знаю, бо сам це переживав. Але я хочу, щоб ви не забували про ту ціль, яку Бог має для вас.

Ісус може вживати вас завжди і всюди, навіть у школі. Ви добре знаєте, як багато брехні, якій ваші друзі у школі вірять. І ви знаєте, що вони розгублені. Вам набридла їхня фальшивість, їм самим набридла їхня фальшивість. Але вони не знають відповіді. І Бог поставив вас на те місце з певною метою.

Що мало б статися у вашому житті, щоб ви, оглянувшись на нього, сказали, що воно було варте того, щоб його прожити. Хіба це не було б підбадьоренням для вас, якби хтось, на 10 років старший, розповів вам, що переживав те саме, що і ви, що він знає, що таке – хотіти здатися, що таке – почуватися не таким, як усі.

Якби він став перед вами і сказав: я знаю, як ви почуваетесь, я це переживав, але Бог провів мене, – хіба б це не підбадьорило вас? Так. А якщо б ви стали такою людиною для когось? Я запевняю вас, що безліч людей пережили те саме, що переживаєте і ви.

Ось чому Бог поставив вас там, де ви є. Ось ваша ціль: любити і бути любимим. Бог поставив вас тут, аби ви світили. Він хоче, аби ви йшли всюди ділилися любов'ю Ісуса Христа.

У вашій школі не повинно бути жодної людини, яка не мала б друзів, бо ви повинні стати її другом. Чому ми так боїмося підійти до людей, яких не помічають? Бо ми переймаємося тим, що люди подумають про нас. Ми хочемо бути крутими, а тому насміхаємося з людей, говоримо за їхніми спинами. Якби ви тільки уявили,

скільки людей у вашій школі стоять на межі прірви. І все, що їм треба, аби стрибнути в неї, – це ваші насмішки і кепкування. Чи розумієте ви це?

У вашій школі є люди, які ненавидять своє життя тільки через вас. Коли ми нарешті підведемося і почнемо світити, почнемо говорити, що правильно, а що – ні, коли ми займемо позицію «за» Ісуса Христа? Коли матимемо відвагу сказати «ні» там, де це потрібно?

Про деякі речі у Біблії написано чорним по білому, і я прислухаюся до цього, тому що люблю Бога і не хочу Його втратити. Ви перетинаєте межу дозволеного, але заспокоюєте себе тим, що ви – християнин? Це ненормально. Ненормально мати інтимні стосунки до шлюбу, ненормально робити те, що є огидою в очах Божих!

По благодаті Божій я зберігаю себе чистим для своєї дружини. Бо знаю, що це без усяких слів доказ для неї, що я – чоловік чесноти і дисципліни, що я кладу Бога над своїми бажаннями, і що вона варта того, аби я її дочекався. Ось яким має бути чоловік – Божий чоловік. І якщо я хочу Божу жінку, то хіба я не повинен спершу стати Божим чоловіком? Це ж логічно. Ви дістанете те, ким ви є, на 100%. Не йдіть на компроміс. Вже час. Час перестати грішити, перестати вчити брехні, що ти не такий. Час стати впевненим і сміливим в Ісусі Христі. Час виступити зі своєї зони комфорту і сказати «привіт» комусь, у кого немає друзів. Час стати справжнім. Бог чекає, щоби ви стали справжніми.

Яка найбільша радість у моєму житті? Це почути від Бога слова: «Ніку, я люблю тебе, все буде добре». Ці слова змінили моє життя. І вони можуть змінити і ваше.

Вам не потрібно робити нічого самотужки. Усі ваші бажання – в його руках. Він знає, чого ви прагнете, через що плачете.

Люди часто кажуть мені: «Ніку, може, у тебе і немає рук, аби взяти за руку свою дружину, але тобі не потрібні руки, аби взяти серце». А це єдине, що я хочу взяти. Як я обійму своїх дітей, коли вони плакатимуть? Дуже просто. Одного разу на сімейному зібранні маленька дворічна дівчинка обіймала всіх на прощання. Нарешті вона підійшла до мене – і просто зазмерла. Вона хотіла обняти Ніка, але Нік не мав рук, щоб за них його обняти. Але вона твердо вирішила це зробити. Подумавши, дівчинка захавала руки за спину, підійшла до мене і обняла мене шиєю. Хіба це не прекрасно?

Я виступаю у сотнях шкіл. І кожного разу говорю підліткам, що настав час дати відповідь Богу. Довіртеся Йому, знайте, що Він любить вас, тому все буде добре.

Наблизться до Нього, і Він наблизиться до вас. Якщо ви хочете налагодити стосунки з Богом, скажіть: «Ісусе, я хочу пізнати Тебе. Я хочу бути чесним з тобою. Я хочу знати, що ти приготував для мене. Бо я втомився від свого життя. Я втомився від вини, яку відчуваю через все те, що зробив неправильно. Втомився від страху, який паралізує моє тіло. Ісусе! Я знаю, що Ти любиш мене, але я дозволив собі забути це. Прости мені».

Вхопіться за Бога. Зробіть це просто вже. Господь бачить кожну нашу сльозу, увесь наш біль. І Він ніколи не покине нас, ніколи не забуде.

Свій шлях до високої цілі, до свого покликання в Христі ви можете почати з такої молитви: «**Господи Ісусе, дякую Тобі за те, що Ти полюбив мене так сильно, що помер за мене на Голгофському хресті. Будь ласка, прости мені всі мої гріхи, увійди в моє життя, зміни мене, наповни моє серце, обнови розум, щоби я міг стати людиною, якою Ти хочеш, щоб я був. А коли я впаду, підними мене, дай мені силу стояти і не здаватися. Я відаю Тобі своє життя, свою сім'ю. Допоможи мені цілком довіряти Тобі, пам'ятати, що Ти ніколи не забудеш нас. Я хочу знати плани, які Ти маєш для мене, коли я розгублений, коли нетерплячий, коли я нічого не розумію. Я люблю Тебе, Ісусе, і хочу більше і більше пізнавати Тебе. Зціли мене, доторкнися до мене, дай мені силу жити переможно. Господи, тільки з Твоєю силою я зможу піднятися до тих висот, які ти приготував для мене. Молюся про все це в ім'я Ісуса Христа. Амін».**

БІБЛІЯ ПРО АЛКОГОЛЬ,

або Чи варто думати інакше

ПРОДОВЖУЮЧИ ТЕМУ

З листа до редакції: «Мир вам, співробітники газети «Вірую»! Недавно читав шостий номер газети. Багато хороших статей. Особливо сподобалася замітка «Листи щастя». Добре, що ваша газета допомагає марновірним людям відкрити очі на цілковитий обман.

А ось стаття «Помірно вживати можна? Думай інакше», на мою думку, зовсім не підходить до вашої газети. Річ у тому, що в ній міститься немало фальшивої інформації. Я ні в якому разі не закликаю когось до п'янства, але ніяк не можу погодитися з рядом висловлених думок. Звісно, я розумію, що редакція не завжди поділяє погляди авторів, але все ж статті, що друкуються в ній, повинні проходити рецензію.

Автор статті називає вживання навіть малої кількості вина чи пива, рекламу цих напоїв гріхом, та ще й страшним. Де в Біблії забороняється реклама пива – не знаю. Якщо «не кожна людина, а тим більше молода, недосвідчена, здатна опиратися такій спокусі», то це не є підставою для кримінальної відповідальності рекламодавця. Так і проти Ісуса кримінальну справу порушити можна, що надав людям вино на весіллі. І вірити в те, що алкоголь в малих дозах корисний, – це не безум, а факт, підтверджений не одним вченим в галузі фармакології і медицини. Про позитивний вплив алкоголю в малих дозах автор може дізнатися в довідниках по лікарських препаратах чи в книгах по фармакології.

Дуже хотілося б, щоб у газеті «Вірую» було більше статей, що говорять цілковиту правду, як стаття про листи щастя, а не таких, що безпідставно обвинувачують інших людей і заперечують беззаперечні факти.

З побажаннями Божих благословень, Іван Куцак».

Оскільки тема ця сьогодні актуальна як ніколи (чого варті тільки факт, що за рівнем дитячого алкоголізму Україна посідає перше місце у світі), ми попросили автора згаданої статті Володимира Андрейчина відповісти на цей лист.

Духовна святиня християн Біблія біля двох десятків разів в різкій формі виступає проти пияцтва і вживання алкоголю. Наведемо лише кілька цитат.

«Вино – то насмішник, напій п'яний – галасун, і кожен хто блудить у ньому, немудрий» (Пр. 20:1).

«Не будь поміж тими, що жлуктять вино, бо п'яниці... збідніють» (Пр. 23:20).

«В кого «ой», в кого «ай», в кого сварки, в кого клопіт, в кого рани даремні, в кого очі червоні? У тих, хто запізнюється над вином, у тих, хто приходиться попробувати вина змішаного. Не дивись на вино, як воно рум'яніє, як виблискує в келиху й рівенько плетється, – кінець його буде кусати, як гад, і вжалить, немов та гадюка, – пантруватимуть очі твої на чужі жінки, і серце твоє говоритиме дурощі» (Пр. 23:29–33).

«Горе тим, що встають рано вранці і женуть за напоєм п'яним, і тривають при нім аж до вечора, щоб вином розпалитись» (Іс. 5:11).

«Горе тим, що хоробрі винце попивати, і силачи на мішання п'яного напою» (Іс. 5:22).

«Уважайте ж на себе, щоб ваші серця не обтяжувалися п'янством» (Лк. 21:34).

«Як удень, поступаймо добродесно, не в гульні та п'янстві» (Рим. 13:13).

«Ні злодії, ні користолоби, ні п'яниці, ні злоріки, ні хижакі – Царства Божого не впадують вони» (1 Кор. 6:10).

«Завидки, п'янство, гулянки й подібне до цього. Я про це попереджаю вас... хто чинить таке, не впадають вони Царства Божого» (Гал. 5:21).

«Не впивайтесь вином, в якому розпуста, але краще наповнюйтесь Духом» (Еф. 5:18).

«Живімо по-Божому, бо досить часу ходили гулянками, у п'яних» (1 Петр. 4:3).

«Вино їхнє – зміна отрута і гадюча погібельна їд» (Повт. Заб. 32:33).

До речі, про Івана Христителя у Біблії говориться як про велику людину, однією з характеристик якої є те, що він «ні вина, ні п'яного напою не питиме і наповниться Духом Святим ще з утроби своєї матері» (Лк. 1:15). Ще в Біблії говориться, що тіло людини – це храм Божий, тому занецижати його нікотином або алкоголем – це значить чинити не по-Божому. Біблія дуже наполегливо закликає ухилитися від вживання алкоголю і вести чистий, бездаганний спосіб життя.

Мій знайомий повернувся з турпоїздки до Франції надзвичайно вражений. Тільки уявіть: Париж, найелегантніша столиця Європи, сім мільйонів чол. населення, 14 гілок метро. А на вулицях і в місцях дозвілля не

побачиш жодної людини з пляшкою пива чи іншого алкогольного напою. Це суворо заборонено. Випити можна тільки в закритих спецзакладах – у барах, ресторанах. Для порівняння: Київ, 3,5 млн. чол. населення, три гілки метро. І яка картина на вулицях міста? Хто заповзвся знищити Україну?

Лідери ісламу стараються захистити свої народи від вживання спиртного, накладаючи на це заборону. У духовній святині мусульман Корані тричі написано про недопустимість вживання алкоголю. Ось лише одна цитата: «Вони питають вас про вино і майсир (азартні ігри), скажи: в них обох великий гріх і деяка користь, але гріх їх – більше користі». В усіх мусульманських країнах протягом 16 століть діє сухий закон і вживання алкоголю заборонено повністю.

А у нашій – християнській країні? Візьмімо хоча б такі напої, як «Ром-кола», «Джин-тонік», «Бренді», «Кактус», «Ана-нас» тощо. Вони містять 8% спирту і продаються в кожному супермаркеті, причому діти купують їх просто масово. Це так звані «слабоалкогольні» напої, або, як їх ще називають, алкопопси.

Але які ж вони слабоалкогольні, коли їх вживання викликає звикання, яке веде до постійного вживання, отруюючої і руйнуючої чистий дитячий організм. Почавши з них, діти скоро переходять на пиво, а потім і горілку і в результаті до 21 року стають пропацими алкоголіками. Недарма головний санітарний лікар РФ заявив, що «Росію погубить не СНІД, не туберкульоз, а пивний алкоголізм». А як щодо України?

Тому мені, на відміну від п. І. Куцака, зовсім не зрозуміло, що означає помірно вживати алкоголь. Хоча один чоловік хвалився мені, що багато не п'є і годинами може обходитися без спиртного (!).

Наведемо деякі факти, які дають всі підстави говорити про те, що в Україні ведеться нищівний алкоголізм. (Що скажете, рекламодавці, ви тут ні при чому? І хто врешті-решт заповзвся знищити Україну?)

• **Україна щорічно втрачає більше 40 000 своїх громадян, загинуть яких зумовлено алкоголем. Це 8000 отруєнь, ще 8000 – кардіопатії, а також інші захворювання і нещасні випадки, пов'язані із вживанням алкоголю**

• **Рівень споживання алкоголю в Україні один з найвищих у світі і становить близько 20 літрів абсолютного спирту на душу населення за рік.**

• **Сьогодні в Україні фіксується 25-30% випадків патології немовлят, яка зумовлена вживанням алкоголю обома батьками.**

• **Україна займає перше місце у світі**

за вживанням алкоголю серед неповнолітніх. 40% дітей віком від 14 до 18 років систематично вживають алкоголь.

• **Україна посідає перше місце в Європі за темпами розповсюдження ВІЛ-інфекції.**

• **За останні 10 років кількість осіб, залежних від пива, зросла в 10-12 разів, причому пивний алкоголізм протікає дуже тяжко і майже не піддається лікуванню.**

• **З кожною третьою людиною, яка зловживає алкоголем, протягом року трапляється нещасний випадок; травми сьогодні посідають третє місце за смертністю в розвинутих країнах і забирють життя цілих міст, залишаючи суспільству інвалідів, які потребують до кінця життя дотації від держави, а значить, від нас із вами.**

• **Щорічно на дорогах України гине біля шести тисяч осіб. Переважну більшість ДТП зі смертельними наслідками скоюють п'яні водії.**

• **Переважна більшість злочинів і вбивств в Україні здійснена на основі пияцтва.**

От і виникає питання: яка користь від реклами і продажу алкоголю і чи це не нищівний удар по здоров'ю, по економіці України, по її духовності і суверенітету? І чомусь мало хто знає, що вже давно Всесвітня Організація Охорони Здоров'я визнала алкоголь справжнім наркотиком.

На жаль, щодо вживання алкоголю в нас і досі широко побутують міфи. Люди чомусь не задумуються (чи не хочуть задумуватися?), що коли алкоголік буде вживати потрошки – як кажуть, «для здоров'я», то він ніколи не покине пити, а коли хтось стане пити потрошки, то врешті-решт стане алкоголіком. От і виходить замкнене коло.

Тому тих, хто переконує, що пити потрошки – корисно, я хочу запитати: а для чого це робити? Для радості? Але ж людина, яка вірить в Бога, яка у восьмому покладатися на свого Творця, і без того завжди радісна. Для настрою? Власне, це теж зайве, тому що справжні християни завжди мають гарний настрій – і підстава для цього набагато вагоміша, аніж стан тимчасової алкогольної ейфорії.

Для тамування горя? Але це просто нісенітниця. Алкоголь може допомогти забути на декілька годин, але ж не назавжди. То що робити далі? Знову пити?

Для здоров'я? Якщо у вас болить шлунок і лікар припише вживати протягом тижня тричі на день по столовій ложці натурального вина – вживайте. Поки не видухає. Однак сьогоднішня ситуація в Україні із вживанням спиртного (про натуральне вино, як правило, не йдеться) дозволяє зробити наймовірніший висновок: 90 відсотків українців – просто невилковані хворі, бо вживають ці, так би мовити, «спиртліки» щодня, причому слонячими дозами.

Бог – Творець, Він створив землю, людину, воду, рослини і тварин. Але я ні разу ніде не чув, хоча спеціально цікавився цим питанням, щоб деось із землі було джерело зі спиртом. Спирт – продукт людських технологій, а не Бога. Виноградна лоза, яку створив Бог, продукує виноградний сік.

Бог створив людину не для того, щоб вона себе труїла і вбивала. Він дав їй розум, щоб вона жила розумно. Тому розумним буде використовувати спирт для дезинфекції інструментарію, консервації тканин тощо, а не для пияцтва і поширення алкоголізму.

Дослідників, які беруться за науковий аналіз Біблії, можна поділити на дві категорії: віруючих і не віруючих. До першої категорії належить один із найавторитетніших людей, які коли-небудь жили в Україні, – Григорій Сковорода. Євангельський християнин, він започаткував науковий підхід до вивчення Біблії. Цей освічений і надзвичайного розуму чоловік з ранньої молодості і до смерті не розлучався з Біблією, високо цінував її і повністю відмовився від усього земного заради Слова Божого. Як писав Микола Костомаров, не

було такої української хати, де б не висів портрет Григорія Сковороди. Популярність і авторитет його були навіть більшими, ніж Тараса Шевченка. Ось що писав про Біблію цей видатний український філософ і письменник: «Біблія – це джерело (з джерельною водою. – Прим. авт.). Всі людські історії в ній та плотські імена – це бруд і каламуть». Тобто рівнятися треба на Бога і розум, який Бог дав кожній людині, щоб були справді розумними, а не на людей.

Добродій Іван Куцак пише, що реклама алкоголю не є підставою для кримінальної відповідальності рекламодавця. Бо, мовляв, «так і проти Ісуса кримінальну справу порушити можна, що надав людям вино на весіллі».

По-перше, треба знати, що за часів Ісуса пили лише натуральне, та ще й розведене у співвідношенні 1:10 вино. Нині ж люди споживають у 10–20 разів концентрованіші сурогати, як правило, хімічний спирт, приправлений ароматизаторами і повсюдно рекламою. І ще невідомо, що то за вино було на весіллі і чи не містило воно стільки ж градусів, як і чистий виноградний сік.

Щоб перекопати мене в користності алкоголю в малих дозах, опонент посилається на заяви якихось вчених «в галузі фармакології та медицини», а також на довідники по лікарських препаратах і книги з фармакології. Дозволю собі відповісти, що з цього приводу я також можу навести ряд, на мою думку, переконливих фактів і довідок.

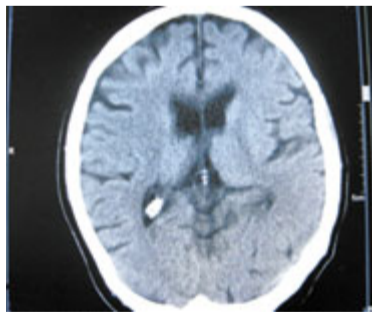
Бог створив людей дуже різними. Зокрема, в організмі багатьох народностей на землі, здебільшого, північних, але до них можна віднести і слов'ян, у тому числі й українців, не міститься або міститься дуже мало ферменту алкогольдегідрогенази, що розкладає етиловий спирт, який потрапляє в організм після вживання алкоголю. Тому від кількорузового вживання алкоголю, а часто всього лише від однієї чарки вони стають повністю залежними від спиртного і дуже швидко спиваються. То що, Бог створив цілі народності для алкоголізму і знищення? І будемо їм рекомендувати потрошки пити, а самі спостерігатимемо: зіп'ються – не зіп'ються.

Запам'ятайте: безпечна доза алкоголю для українця – 0 грамів! На моїх очах спилися і помирли в ранньому віці багато людей – прекрасних лікарів, чудових фахівців у галузі медицини. Алкоголь виявився сильнішим за них, а почалося все з однієї чарки. Тому твердження «лікар рекомендує» ще нічого не значить і ні про що не говорить.

І хоч люди, які п'ють постійно, говорять, що нічого їм не стається, усі вони деградує, спиваються і критично себе оцінити просто не здатні, але це дуже добре видно збоку.

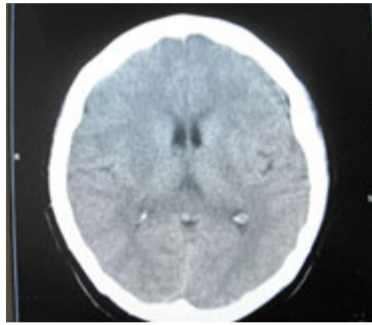
Організм позбувається алкоголю, цього підступного дурману, декількома шляхами: виділяє легенями з диханням, знезаражує печінкою, при цьому печінковою отрутою вбиваючи живі печінкові клітини. У результаті печінка рубцює перероджується, запалюється і збільшується.

Алкоголь швидко всмоктується в кров, і велику його частку втягує мозок, який найбільше з усіх людських органів піддається руйнівному впливу алкоголю. Якщо, скажімо, взяти концентрацію алкоголю в крові за 100%, то в печінці його стане 150, а в мозку – 175%.

Алкоголь розчиняє нервові клітини, багаті жирами. У результаті одного сильного сп'яніння гине декілька тисяч нервових клітин. І хоча їх у людини до 17 млрд., розкидається ними, все ж, не варто.

Відомо також, що різні ділянки мозку реагують на появу алкоголю по-різному. Найбільше страждають мозочок і ділянки, які відповідають за координацію рухів.

Нервові клітини не можуть активно протистояти отруйній дії алкоголю через кисневе голодування, яке викликає той же алкоголь. Під його дією кров стає більш щільною і в'язкою, еритроцити збиваються в грудочки і закупорюють найдрібніші судини – капіляри. Тому мозок, знищений алкоголем, зморщується (див. фото).

Таких комп'ютерних томограм, дорогі українці, у живому вигляді дорогами наших міст і сіл ходить сила-силенна. Алкоголь забирає найцінніше, що в нас є, – молодь. Рекламодавці і торговці алкоголем отримують надприбутки, купують вілли і відпочивають на Гавайях. А ті, хто вважає, що пити в малих дозах нешкідливо і просто потрібно, отримують втрату розуму і туберкульоз.

Ось що пише з цього приводу івано-франківський поет Василь Процюк:

Один виробляє те зілля прокляте, А інший майстерно його продає. Будують з прибутку розкішні палати, А хто трохи слабший, залежним стає.

Виростили батько з матір'ю донечку чи синопка, а ті загинули, будучи п'яними, в автокатастрофі чи випали з поверхи висотного будинку. Пропивають розум, пропивають житло, так тяжко зароблене батьками, ведуть аморальний спосіб життя.

Повищення СНІДУ, наркоманії, токсикоманії; зростання числа дітей-сиріт і бездоглядних дітей – усе це безпосередньо пов'язане із вживанням алкоголю і його рекламою. Серед населення побутує думка, що наркоманія не вживають спиртного, а ті, хто вживає алкоголь, не мають нахилу до наркоманії. Це неправда. Різного роду допінги залежать від стану душі, і християнину вони непотрібні.

Знову і знову заявляю: реклама алкоголю – це страшний і тихий геноцид, спрямований проти українського народу. За масштабами і шкодою, якої він завдає, його можна привівати хіба що до Голодомору 30-х років минулого століття. Його мета – деградація і знищення української нації. Тому я переконаний, що реклама алкоголю повинна бути не тільки заборонена – за неї необхідно запровадити кримінальну відповідальність, так само, як за торгівлю людьми. Бо інакше дуже скоро ми пожемо катастрофічні наслідки алкоголізму XXI століття.

Пиймо, обов'язково пиймо – джерельні, мінеральні води, молоко, соки, але не вливаймо в себе каламуть алкоголю. Наш обов'язок – зламати нерозумні п'яні традиції, які панують в Україні і які українськими ніколи не були, і припинити винищення і геноцид нації.

Доцент кафедри травматології медичного університету, ортопед-травматолог вищої категорії МОЗ України Володимир АНДРЕЙЧИН.

Фото комп'ютерних томограм.

Вгорі – жінка 43 років, яка помірно вживає алкоголь. У неї помірно виражена дистрофія півкуль головного мозку.

Внизу – чоловік 48 років, алкоголік. Внаслідок вираженої дистрофії головний мозок зморщений, як недостиглий горіх (використані матеріали архіву кабінету комп'ютерної томографії Івано-Франківської обласної лікарні).

СВІДЧЕННЯ

Іноколи в житті виникають ситуації, з яких важко знайти вихід. Настають моменти, які змушують поставити запитання: «Господи, чому так склалося саме в мене?». Проте, запитуючи так, ми, фактично, кидаємо Богові виклик.

Господи, чому?

Зростала і виховувалась я в сім'ї, де вчили поклонятися Богу, але не живому, а обмеженому рамками, зображеному на картині. Усе, що я знала, — це те, що Бог добрий, але Він карає непослушних людей і що Йому треба двічі за день молитися. Не раз мама казала мені: «Бог уздоровить твої ніжки».

Річ у тім, що я не могла самостійно ходити. Через кілька місяців після мого народження лікарі поставили мені діагноз: дитячий церебральний параліч. Ця звістка для моїх батьків пролунала як грім з ясного неба, особливо для мами, яка вважала себе досить релігійною людиною. З самого малечку батьки почали возити мене по різних санаторіях, лікарнях. Разом з тим вони не обмежували мене ні в чому, робили все, аби я почувалася нарівні з іншими, незважаючи на хворобу.

Коли мені минуло шість років, настав час іти до школи. Але оскільки мені важко було самостійно ходити, батьки найняли вчительку, яка час від часу приходила до нас додому, щоб я могла здобути початкову освіту.

У 10 років мене таки записали до школи — вчителі різних предметів не могли навчати мене вдома. Саме в цей час я почала пізнавати живого Бога. Влітку мої батьки з сестрою поїхали в село, а я залишилась у своїй тітці. І коли до нашого міста приїхав благовісник В. Маковський, щоб провести евангелізаційні служіння в домі молитви, тітка з дядьком пішли туди, взявши з собою і мене. І на першому ж служінні Бог торкнувся мого серця. Я віддала своє життя, своє серце Ісусу Христу, і Він став моїм Батьком, моїм Другом, Порадником, Лікарем. Після цього покаялись мої батьки і сестра. І Господь почав змінювати наше життя.

Після закінчення школи багато хто прагне здобути вищу освіту. Звичайно, мої батьки не хотіли, щоб я відставала від інших, і я подала документи в університет. Тоді ж вирішила вступити в завіт з Богом через святе водне хрищення. І тут настав час для першого в моєму житті випробування: дата хрищення збігалася з датою вступу до університету. Мені говорили: «Куди тобі поспішати? Можеш рік-два почекаати». Але я твердо вирішила прийняти хрищення.

І Бог вийшов мені назустріч. Усе склалося так, що в один день я змогла і прийняти заповіт із Богом, і вступити до університету.

У перший рік обставини вперше змусили мене задати питання «Чому?». У гуртожитку в одній кімнаті зі мною жили дівчата, яким не подобалося, що я хрис-

тианка, що проживання зі мною змушує їх допомагати мені в ході. І вони неприязно ставилися до мене.

З таким ставленням я зіткнулася вперше. До того ніхто ніколи мені не казав: «Тобі тут не місце. Таким, як ти, треба вдома сидіти». Одного дня я просто сиділа сама в кімнаті, дівчат не було, і думала: «Господи, чому я не така, як всі? Чому я не можу так, як всі, самостійно ходити?». Тоді Господь ніжно промовив до мене: «Дитино, ти не сама. Я ніколи не залишу тебе. Залишайся вірною Мені. А Я, твій Батько, потурбуюся про все інше».

Після цього я більше не задавала Богові таких запитань. Віддавши своє життя в руки Божі, я просто довірила Йому все: своє навчання, своє майбутнє. І Бог благословив навчання, змінив ставлення моїх одногрупників. Оглядаючись, можу сказати, що Бог постійно був моєю Опорою, моїм Порадником.

Читаючи мою історію, можливо, ви знайдете в ній себе. Можливо, і ви чули звернені до вас слова: «Тобі не місце в цьому світі». Можливо, не раз ви, як і я колись, говорили: «Господи, чому так сталося в моєму житті?». Можливо, ви просто в розпачі. Хотіла б розрадити вас і нагадати, що Христос прийшов у цей світ, щоб особисто постраждати за кожную людину. Він прийшов, щоб подарувати вам вічне життя, щоб подарувати вам місце, де не буде горя і сліз, де вже ніколи не буде хвороб. Довірте Йому цілком своє життя, покладіть на Нього всі свої проблеми, а Він, вірний Бог, буде вашим Порадником і вашою Опорою.

Марія ЛЕСЬ.

м. Зборів Тернопільської обл.

Біла хустинка

ХРИСТІЯНСЬКА ПРОЗА

Патриція СЕНТ-ДЖОН

Біля дороги, поруч з автобусною зупинкою, сидів чоловік і пильно дивився на каміння брукувці. Його неглене обличчя, пониклі плечі і стоптани черевики привертали увагу людей, що товпилися на зупинці, але чоловік, здавалося, не помічав спрямованих на нього здивованих поглядів: він думав про себе і про своє життя.

Цей обірваний і голодний волоцюга, який влаштувався на нічліг під залізничним мостом, знову відчував себе маленьким хлопчиком, що жив у будиночку з червоної цегли на сусідній вулиці. Відтоді минуло понад 20 років! Можливо, будиночок знесли... Цікаво, чи цвітуть ще братки? Просто дивно, як яскраво він пам'ятає і братки, і гойданку, яку змайстрував для нього батько, і доріжку, де він вчився їздити на велосипеді... Батьки відклали гроші кілька місяців, перш ніж змогли купити йому велосипед.

Волоцюга зіщулювався: спогади були такими живими, що завдали йому болю. Пам'ять перенесла його в інший час — десять років потому. Тоді він змінив свій старий велосипед на мотоцикл і став рідше бувати вдома. У нього були робота і багато друзів. Мама і тато здавались йому старими і нудними, а в пивних було так весело! Але... Відверто кажучи, не хотілося згадувати ті роки і особливо той день, коли борги, що накопичилися, примусили його повернутися в батьківський дім.

Він мав намір попросити у батьків грошей, але в сімейному колі, за чаєм, так не хотілося починати розмову про мету свого приходу! Вихід було знайдено: він добре знав, де батько зберігає гроші, і, вибравши момент, коли батьки вийшли в сад, прибрав до рук батьківські заощадження.

Тоді востаннє він бачив батьків: після вчиненого вже не міг і не хотів повертатися додому. А незабаром виїхав за кордон.

Батьки нічого не знали про сина, про його довгі поневір'яння, про роки, проведені в тюрмі. А він, лежачи ночами у своїй камері, багато думав про них. Часом він вертівся на ліжку всю ніч не змикаючи очей, і пляма місячного світла повзла по стіні, і туск підступав до серця... Як йому хотілося знову зустрітись з батьком і матір'ю, якщо вони ще живі і якщо захочуть його бачити!

Відбувши строк, він вийшов на волю і влаштувався на роботу. Але душу його з'їдав неспокій: здавалося, якась сила владно кликала, тягнула його додому — кожного разу, коли він виходив прогулятися і бачив дорогою клумбу братків, гойданку чи хлопчика на велосипеді або будиночок із червоної цегли.

Він не хотів повертатися додому без копійки в кишені і тому більшу частину шляху пройшов пішки. Можливо, він добрався би і швидше, але за 20 миль від рідного містечка його раптом охопили сумніви. Яке право він має ось так, ні з того ні з сього, з'явитися до батьків? Та й чи зможуть вони впізнати в цьому волоцюзі того

хлопчика, якого колись любили і який так жорстоко обманув їх надії?

Він купив собі трохи їжі і просидів майже весь день під деревом. А ввечері відправив батькам листа — зовсім коротенького, хоч він коштував йому чималих мук. Лист закінчувався словами: «Я знаю, у мене майже немає надії на те, що ви захочете мене побачити... Що ж, вам вирішувати. Я буду чекати наприкінці вулиці у четвер рано-вранці. Якщо ви хочете, щоб я прийшов додому, повісьте білий носовичок на віконці моєї спальні. Якщо я побачу його там, то прийду; якщо ні — скажу «прощавай» старому будиночку і піду своєю дорогою».

І ось настав четвер. Блудний син рушив до назначеного місця. Ось вона, стара вулиця! Раптом тривожне нетерпіння, яке він відчував останнім часом, покинуло його. Він сів край дороги і вступився в каміння брукувці.

Треба було зважитися. Не можна відкладати це до безкінечності. Врешті-решт вони могли переїхати. Якщо він не побачить на вікні хусточки, то розвідає все, перш ніж покинути місто... Так він вмовляв себе, не осмілюючись подумати, що з ним буде, якщо батьки все ще тут і просто не захочуть його бачити.

Він важко підвівся на ноги: після ночі, проведеної під мостом, усе тіло нило. Вулицю ще огортали світанкові сутінки. Здрагаючись від холоду, волоцюга поволі направився до старого платана, звідки будиночок було видно, як на долоні. Він вирішив, що не погляне на нього раніше, ніж підійде до дерева.

З хвилину він стояв під гіллям платана, міцно зажмурившись. Нарешті зробив глибокий вдих і розплющив очі. Погляд його жадібно попрямував вперед.

Сонце вже піднялося над маленьким будиночком з червоної цегли. Але що це? Здавалося, стіни його розшиті білими фестонами. Кожне вікно було завішене простирадлами, рушниками, скатерттинами, носовими хусточками і серветками. Білі муслінові завіси тягнулися із слухового вікна через увесь дах, наче сніг, що іскрився в ранковому промінні сонця.

Батьки зробили все, щоб уникнути випадкової помилки!

І син, побачивши свій сяючий білизою будиночок, стрепенувся, радісний крик полегшення вирвався з його грудей. Зірвавшись з місця, він побіг вулицю — додому, до навстіж відчинених парадних дверей...

«Як жалує батько дітей, так Господь пожалівся над тими, хто боїться Його» (Пс. 103:13).

«Хай безбожний покине дорогу свою, а крутій — свої задуми, і хай до Господа звернеться, — і його Він помилує, і до нашого Бога, бо Він пробає багато!» (Іс. 55:7).

Джош МАКДАУЕЛ

Міф про загальне спасіння

На уроці в недільній школі усі були здивовані, коли 16-літня Саманта заявила: «Я вважаю, що між християнами, буддистами і мусульманами немає великої різниці. Суть всіх релігій одна: усі ми хочемо опинитися в раю, тільки вибираємо різні дороги, щоб туди потрапити».

Саманта, найімовірніше, і сама не знала, що багато людей думають так само, як вона. Хоча не всі вони вважають за потрібне вийти і сказати про це, але вони схильні до універсалізму — думки про те, що свідомі прихильники будь-якої релігії так чи інакше опиняться в раю. Є

На небесній перекличці будуть всі?

навіть «універсалістські церкви», які проповідують такого роду ідеї. Та й багато з тих, хто був вихований в християнській вірі (такі, наприклад, як Саманта), підсвідомо схиляються до такої думки.

Але це вигадка. Це не узгоджується з тим, чого навчає Біблія. Ісус сказав: «Увійходьте тісними ворітьми, бо просторі ворота і широка дорога, що веде до погібелі, — і нею багато хто ходить. Бо тісні ті ворота, і вузька та дорога, що веде до життя, — і мало таких, що знаходять її» (Мт. 7:13-14).

Лише подумайте: Бог став людиною, постраждав і помер у муках на хресті, щоб люди могли знайти прощення і насолоджуватися вічністю на небесах; тепер уявіть людей, які протягом багатьох віків приймали чи відкидали Його любов; а потім звернуть свій погляд на тих, чия віра у спасительну жертву

Ісуса принесла їм ув'язнення, тортури і мученицьку смерть. Нарешті уявіть собі останні часи, коли все людство стоїть перед Богом, а Він обводить поглядом спочатку всіх, хто прийняв жертвову любов Ісуса, потім натовп тих, хто відкинув Його. Потім уявіть собі таку картину: Бог, низавши плечима, говорить: «Та що вже там, нічого розбиратися. Заходьте всі!».

Так не буде. І не тому, що Бог хоче, щоб хтось провів вічність у пеклі. Навпаки, Біблія говорить, що Бог не хоче «щоб хто загинув, але щоб усі навернулися до каюття» (2 Петр. 3:9).

Універсалісти наводять такі докази: «Я не розумію, як люблячий Бог може відіслати когось до пекла». Але Бог не прагне посилати людей до пекла. Він прийшов, щоб перенести муки і дарувати життя вічне тим, хто повірить в Нього. Усе якраз навпаки, це люди

можуть вибирати, де їм провести вічність. У Біблії ясно сказано, що ті, хто вперто відмовляється від Божої любові, виберуть вічність в пеклі. Саме тому християнин повинен виконувати заповідь Ісуса Христа: «Тож ідіть і навчіть всі народи...» (Мт. 28:19), бо настане час, як говорить Біблія, коли можливості для каюття більше не буде.

Переконайтеся самі

Щоб переконатися в безглуздість міфу про загальне спасіння, прочитайте 68-й вірш з шостого розділу Євангелія від Івана. Коли багато хто з тих, що йшли за Ісусом, залишили Його, Він сказав Симону Петру та іншим учням: «Чи не хочете й ви відійти?» Що відповів Петро? Що означає запитання: «До кого ми підемо,

Господи?». Скільки доріг до життя вічного називає Петро в цьому вірші?

Прочитайте шостий вірш з 14-го розділу Євангелія від Івана. Сам Ісус говорить тут про те, як потрапити на небеса. Скільки доріг до Бога назвав Ісус? Що означають слова: «... Якщо не через Мене» у цьому вірші?

Прочитайте також вірші 12-15 з 20-го розділу Книги Об'явлення. У Біблії є чітке пророцтво про те, що відбудеться Судного дня. Чи всі потраплять на небеса, згідно з цими віршами? Що відбудеться з тими, чії імена (за їх власним вибором, який вони зробили при житті) не записані в книзі життя?

Виділіть кілька хвилин, щоб старанно, з молитвою, згідно із вказівками, даними в п'ятому вірші 13-го розділу 2 Писання апостола Павла до коринтян, відповісти на запитання, задані в цьому вірші.

Велика нагорода

«Ми маємо слово пророче певніше. І ви добре робите, що на нього вважате як на світільника, що світить у темному місці, аж поки значне розвиднятися, і світова зірниця засяє у ваших серцях, бо ви знаєте перше про те, що жодне пророцтво в Писанні від власного вияснення не залежить. Бо пророцтва ніколи не було з волі людської, а звідси його святі Божі мужі, проваджені Духом Святим» (2 Петр. 1:19-21).

Апостол Петро добре знав про важкі обставини в житті християн. Бог дає йому бажання написати їм вже другого листа для зміцнення у вірі. Апостол бачить, як християнам тяжко знову і знову переходити через труднощі, яким, здавалося, немає кінця. Він розуміє, як гірко терпіти насмішки з боку тих, хто грішить, тільки через те, що ти християнин і прагнеш святості. Діти Божі терпіли незаслужені покарання від влади. У багатьох сім'ях жінки повинні були вчитися смиренню перед чоловіками, які жили несправедливо, не приймаючи Слова.

Петро бачить нову загрозу для сердець християн через хитрість, зухвалість, безбожність різних лжепророків і неуків. Диявол, ворог людських душ, застосовував різні засоби, щоб розбити віру святих людей. Він міг, як лев, агресивно рикати і нападати, завдаючи душевного та фізичного болю. Але він міг приходити і як ангел світла, щоб спокусити та обманути.

Як мудрий вчитель, апостол Петро запевняє дітей Божих, що не треба дивуватися і не треба лякатися труднощів. Він і надалі закликає їх звертатися до Божого Слова, що є світільником у темряві гріха. Бог показав людям єдиний вихід із темряви — через Писання, яке дане для боротьби і перемоги. Тому диявол буде кидати всі сили проти Святого Писання, щоб зневажити його, перевернути, посіяти сумніви і байдужість до нього.

В XIX столітті було багато вчених, які висміювали Писання, вважаючи його збірником міфів. У книзі Вихід (3:8, 17) зустрічається цілий ряд назв племен. Вчені говорили, що наука нічого не знає про такий народ, як хети. Це послужило причиною чергової порції критики на адресу Біблії. Багато людей відверталися від віри в Бога. Але в 1906 р. німецькі археологи розкопали руїни стародавнього міста. Із різних знахідок вони встановили, що це місто було столицею хетів.

І таких прикладів, які ясно говорять про те, що ніколи не треба поспішно приймати чийсь теорії, маючи обмежені знання, дуже і дуже багато. Наука вносить вагомий вклад в життя людей, але навіть вона не є досконалою. Один із відомих археологів Вільям Олбрайт переконливо заявив: «Немає ніяких сумнівів, що археологія продовжує підтверджувати практично повну відповідність біблійних переказів історичним фактам».

Християни покликані вірити в те, що Писання — це абсолютна істина на всі часи і для всіх народів. У ньому ми черпаємо знання про Бога і Його волю для нас. Дуже важливо, щоб, постійно роздумуючи над істинами Божого Слова, ми від щирого серця хотіли застосовувати ці істини на ділі. Тільки тоді ми зможемо бути наповнені Богом і Його силою, коли будемо слухняні і вірні Йому за всіх обставин.

На жаль, немало ситуацій, коли ми ніби не звертаємо уваги на Божі заповіді, або ж якось по-своєму застосовуємо їх до себе.

Щоб показати своїм слухачам, що те, що «високе в людей, те перед Богом гидота», Ісус розповів таку історію: «Один чоловік був багатий і зодягався в порфіру й вісон, і щоденно розкішно бенкетував. Був і вбогий один, на ім'я йому Лазар, що лежав у воріт його, струпами вкритий, і бажав годуватися кришками, що зо столу багатого падали; пси ж приходили й рани лизали йому... Та ось сталося, що вбогий умер, і на Авраамове лоно віднесли його Анголи. Умер же й багатий, і його поховали. Терплячи муки в аду, звів він очі свої, та й побачив здала Авраама та Лазаря на лоні його» (Лк. 16:19-23).

В очах людей цей багач мав високе місце. Він прекрасно вдягався і міг собі дозволити щоденні розкішні бенкети. Можна було думати, що йому дані особливі Божі благословення. Але кінець його життя відкрив всю правду — вічні муки в пеклі. Цей чоловік не ставив Боже слово вище всього. Він був невинуватий безумець і гордий, його серце згнило від гріха. Його діла були просто огидні Богові.

А як виглядав Лазар в очах людей? Убогий, хворий, безпритульний, забутий людьми — абсолютно нещасна людина. Здавалося, Бог чомусь особливо прогнівався на нього. Нічого героїчного в його стражданнях, а потім і в смерті не було, але Бог його не забув, пославши за ним ангелів, а потім призначивши йому місце біля Авраама. Душа Лазаря була чиста і смиренна. Він не допускав у своє серце гіркої образи на Бога за свої страждання і розбите життя. Н

Не бувши високим в людей, у Бога він був чоловіком праведності, який достойно проходив через найнижчі низини життя. Таке високе місце на небі Лазар міг отримати тільки тому, що любив свого Бога і хотів Йому догодити.

У часи величезних випробувань інший праведник — Йов сказав: «Чи ж ми будемо приймати від Бога добре, а злого не приймемо?». І далі читаємо висновок, який вказує на його духовний рівень: «При всьому тому Йов не згрішив своїми вустами» (Йов 2:10). А хтось інший за тих обставин був би повний гріхів нарікання, образи чи гніву.

Кожний християнин покликаний вчитися бачити Бога в усіх моментах життя, довіряючи Йому як доброму Батьку, Який краще за нас знає, що потрібно для нашого очищення і духовного зростання. Інколи може здаватися, що життя обходить нас стороною і Божі обітниця чомусь не діють. А якщо все це триває довго, то тим більше треба пильнувати за тим, щоб не дати гіршому кореню гріха зрости у своєму серці.

Історія однієї жінки, яку звали Моніка, може служити всім великим прикладом віри. Моніка дуже любила Бога і робила все, щоб її син віддався Богові на служіння. Усі знали, як багато мати вкладала в сина. Але стали відбуватися неприємні речі. Юнак почав віддалятися від Бога. Його життя наповнилося гріхами. Своєю філософією він відвертав від віри і інших людей.

Не раз мати відчувала силу відчаю, але не переставала молитися за сина. Та його життя стало все більш бунтівним і розпущеним. Здавалося, Божа обітниця: «Привчай юнака до дороги його і він, як постаріє не

уступить з неї» не приносила плоду в її житті.

Коли синові минуло 28 років, він відчув велике бажання відкрити Біблію. Він так і зробив, розпочавши своє читання з Послання апостола Павла до римлян 13:13-14: «Як удень, поступаймо добродібно, не в гульні та п'янстві, не в перелюбі та розпусті, не в сварні та задрощах, але зодягніться Господом Ісусом Христом, а догодження тілу не обертайте на пожадливість!». Прочитане слово з великою силою докорило серце молодого чоловіка. Він почав просити у Бога прощення за своє гріховне життя.

Через декілька днів щаслива мати сказала синові: «Мені в цьому житті нічого більше не треба. Більше нема до чого прагнути». На дев'ятий день після покаяння сина мати померла. Її найвища мрія здійснилася, її очі побачили спасіння сина. Він відомий сьогодні як великий богослов і герой віри Августин Блаженний.

Чому ці двоє людей знайшли своє найбільше щастя? Мати знала Бога і Його Слово, яке від усього серця виконувала в житті. Вона навчала сина, молилася за нього, свою надію покладала тільки на Бога. І хоча юнак і збунтувався проти Нього, посіяне з любов'ю Слово все ж принесло плід спасіння.

Різні труднощі доведеться нам зустріти на життєвому шляху. Але ніколи не треба відвертатися від Божого Слова. Бог обіцяє благословення і нагороду тим, хто вірний Йому завжди.

Історія жінки Авігаїл дуже яскраво малює нам картину великої довіри Богові. Своє особисте щастя ця жінка шукала у виконанні Божих заповідей, а не в задоволенні почуттів серця.

«Був чоловік у Маоні, а оселя його на Кармелі, і цей чоловік був дуже багатий, і мав три тисячі дрібної худоби та тисячу кіз. І був він на Кармелі, коли стригли отару його. А ім'я тому чоловікові Навал, а ім'я жінці його Авігаїл. А жінка та була доброю розуму та вродливою, чоловік же той був жорстокий та злочинний, із роду Калева» (1 Сам. 25:2-3).

Здавалося, цей сімейний союз не мав права на існування. Двоє людей, які мають спільне життя, але зовсім різні цілі; це два різні серця. Важко сказати, як богобійна Авігаїл стала дружиною безбожника Навала. Мабуть, єдине, у чому його можна виділити, це вміння добувати гроші, вести господарство. Але якби з ним була жінка, подібна до нього, то не знаємо, чи все було б так добре.

Можна тільки уявити, скільки настраждалася Авігаїл від свого чоловіка. Лише його глупота могла довести серце до відчаю, а він до того ж був безбожний, жадібний, жорстокий і злочинний. І мова не про сусіда, не про компаньйона в бізнесі чи навіть родича. Авігаїл, як дружина, повинна була дарувати йому свою доброту та любов, як і належить. І вона не покінула з життям, не втекла від нього, не зламалась душевно, не мстила за своє розтопане щастя — бо шанувала Бога.

Авігаїл славилася мудрістю, яка є даром від Бога для тих, хто за всяких обставин вибирає бути слухняним Йому, виконуючи Його заповіді, не озлоблюючись на ближніх. І в той критичний момент, коли нависла загроза над її домом, Авігаїл сповна показала плоди своєї мудрості. Її чоловік, Навал, дуже грубо і несправедливо повівся з майбутнім царем Давидом. Навіть слуги бачили доброту Давида,

його захист і вдень, і вночі. Один із слуг, почувши, що Давид зібрав людей, щоб покарати Навала, прибіг до Авігаїл, шукаючи порятунку. Вони ясно розуміли, що «дозріло зло на нашого пана та на весь його дім; а він негідний і з ним не можна говорити» (1 Сам. 25:17).

Невже Бог посилав їй визволення в особі Давида від безумного чоловіка? Їй треба лише заховатися і перечекати, а далі — законна свобода. Проте Авігаїл знала, як має вчинити. Вона вирішує йти назустріч зі словами прощення, пошани і смирення до Давида, а в руках несе дари для його воїнів. Вона очікувала, що всьому її дому буде явлена милість замість справедливого покарання. Її мудре і богобійне серце думало не про себе, а шукало Божого втручання, говорячи Давиду: «Господь стримає тебе, щоб ти не ввійшов до пролиття крові і щоб твоя рука не допомогла тобі в цьому» (1 Сам. 25:26).

Господь почав так діяти в житті Авігаїл, як вона про це не могла думати і навіть мріяти. Давид простив їй і всьому дому, помилувавши навіть чоловіка Навала. А коли Господь вразив Навала смертю, то Давид благословив Бога, Який відновлює справедливість, і взяв Авігаїл за дружину. Він бачив в ній мудру і вірну помічницю, яка буде опорою для нього в будь-який час. Авігаїл, пройшовши долиною великих випробувань, ніколи не забувала про Бога, хотіла від чистого серця, з чистою совістю служити Йому і людям. Тому Бог потурбувався про неї та її особисте життя.

Як важливо шукати не своєї, а Божої волі. Інколи це тяжко, особливо тоді, коли з нами поведуться несправедливо, принижують, насміхаються, лукавлять, хочуть в чомусь перехитрити, використати у своїх цілях. Тільки Бог допоможе нам зберегти спокій, проявити мудрість в тому, щоб ми могли на ділі виконувати Боже Слово.

З одним солдатом трапилася неприємність. Він разом з іншими хлопцями їхав поїздом у військову частину. Як це часто буває, коли нічого робити, починаються жарти, лайки. А цей юнак читав Біблію. Знайшлися такі, яких це сильно роздратувало. Один з них вирвав з рук хлопця Біблію і жбурнув через вікно. Неприємно було в юнака на серці, але він не ображався, бо тільки що прочитав слова Христа: «Я лагідний і покірливий серцем».

Згодом цей солдат отримав з дому пакунок. І о диво — на дні коробки він побачив свою втрачену Біблію. А коли прочитав листа, то зрозумів, як усе сталося. Біблію під час роботи знайшов один робітник. Він зацікавився, почав читати і через деякий час покаявся у своїх гріхах так, як вчив Христос. Побачивши на палітурці адресу, робітник відправив Біблію назад з подарунками, а собі купив іншу. Так злі наміри хлопців Бог обернув на добро, спаси душу.

Благословенний проповідник Ч. Сперджен свідкує: «Я бачив багатьох віруючих, які залишилися стійкими в тяжких випробуваннях, тому що поклалися на Слово Господа. Весь мій досвід зміцнює мене в переконанні, що Господь вірний для всіх, хто надіється на Нього».

Бог вірний своїм обітницям, і ми побачимо їх виконання, якщо будемо приймати і виконувати Божі постанови.

В'ячеслав ГУБЕНЯ.
м. Лебедин.

ЖИТТЯ ВІРИ

Він не зняв капелюха

Симон радів. Ранок був такий приємний, і покупці товпилися біля його базарного прилавка під відкритим небом. Відтоді, як Симон повірив в Ісуса Христа, його невеликий бізнес почав процвітати як ніколи раніше.

Незабаром після повернення він почав давати невеликі суми грошей людям, з якими до цього нечесно обходився. Його покупці були здивовані. Деякі розсердилися, коли він зізнався, що обманював їх, але здебільшого люди поважали його за його нішню чесність. Усе більше й більше людей приходили купувати його товар.

Тепер увага Симона була зосереджена на тому, щоб рівно розрізати ножицями шматок тканини.

— Господь Бог іде! — раптом вигукнув його покупець.

Симон глянув на нього. Дивне зауваження зустало безбожника. І проказав, усміхнувшись:

— Господь Бог створив небо і землю. Він всюди. Він уже тут.

— Ні-ні, ти не розумієш. Хліб, який священники перетворили на Бога, іде. Ти повинен будеш стати на коліна.

Симон повернувся і побачив процесію. Сьогодні було свято Тіла Христова, а він забув про це. Процесія несла освячений хліб вулицями. Усі повинні були вклякати перед хлібом і поклонитися йому як Богові, бо католики вірили, що священник здатний перетворити хліб для причащення на справжнє Тіло Христове. Окрім того, процесія була проявом сили і могутності Католицької Церкви. Усім треба було підкоритися цій силі.

Дзвінчочко дзвенів, але Симон його не чув. Священик, який ніс дароносицю — спеціальну посудину для хліба, був уже майже біля його прилавка. Усі люди навколо нього опустилися на коліна.

— Зніми капелюх і стань на коліна. Господь Бог тут, — жінка тягнула його за полу куртки.

— Це не Бог, — відповів Симон. — Це всього лише шматок хліба.

— Не важливо, що ти думаєш, ти повинен стати на коліна. У тебе будуть неприємності, — сказав якийсь чоловік.

— Симон хотів відійти вбік, але пізно — священник з хлібом був уже навпроти нього. Симон стояв, не знімаючи капелюха. «Адже троє юдеїв відмовилися власти ниць і поклонитися ідолові», — роздумував він.

У випадку з трьома юдеями — Седрахом, Мешахом та Авед-Него — хтось із халдеїв доніс на них. Те саме сталося і з Симоном. Деякі люди повідомили куди слід, що він відмовився вклонитися, і його заарештували.

Він сказав обвинувачам, що відкидає їх «хліб-бога», їх вчення про хрищення немовлят і всі інші людські вигадки. З цієї причини його засудили до смерті, вивезли з міста і спалили. Симон залишався таким стійким під час страти, що натовп був вельми здивований.

Шериф, який наказав стратити Симона, так само, як і Навуходоносор, незабаром почав шкодувати про вчинене.

Але Навуходоносору пощастило більше, ніж шерифу. Священики, які прийшли, щоб потішити шерифа в хворобі, сказали, що можуть простити його гріхи. Звісно ж, насправді вони цього зробити не могли. Незабаром шериф помер у відчаї, сумніваючись у справедливості Симонової страти.

Ця історія сталася в Бергені-оп-Зумі, у Північному Брабанті в Голландії, 1553 року.

Життя — це лише щось тимчасове

Нині ти живий; ти дихаєш; ти щодня їж і п'єш. Ти рухаєшся, працюєш, спиш. Дехто живе з усіма вигодами, дехто ледве зводить кінці з кінцями. Десь народжується дитина, а десь хтось помирає.

Що буде після смерті?

Християнин і мусульманин, буддист і юдей, язичник і атеїст — усі колись знайдуть відповідь на це найважливіше питання, тому що після короткого земного життя людина відходить у своє постійне пристановище.

На цвинтарі, де ти, напевне, будеш похований, немає місця для твоєї душі. Навіть якщо когось розірве хижий звір, він не зможе проковтнути душу. Навіть якщо хтось тіло спалить на поховальному вогнищі, душа не згорить в вогні, і якщо когось поглине морська безодня, душа його не потоне.

Душа не помре ніколи!

Бог неба і землі сказав: «Усі душі мої»

Коли-небудь потім твоя душа — «ти» — зустрінеться з ділами, які ти здійснив, коли тіло було живим (у цьому житті) — як з добрими, так і з поганими. Ми можемо щиро шанувати Бога, можемо жаліти за свої погані вчинки, можемо, спонукувані докорами сумління, навіть повернути вкрадене. Звичайно, усе це необхідно —

Але

Ми не можемо відкупити свої гріхи. Бог Небесний, справедливий Суддя всієї землі, знає твої гріхи і твоє життя: від Нього ніщо не сховане. Ти, зі своїми гріхами, ніколи не можеш увійти в блаженство і славу майбутнього віку.

Небесний Бог — люблячий Бог. Він створив план для спасіння твого життя і твоєї душі. Ти не будеш засуджений на вічну загибель і пекельний вогонь, якщо будеш молитися і покаєшся, сповідуючи Богові свої гріхи. Бог простить тобі через Сина Свого Ісуса Христа.

Ісуса розпі'яли за твої погані вчинки, і тільки Він може дати тобі життя у славі після смерті. Але для цього Ісус повинен стати твоїм особистим Спасителем. Лише тоді ти можеш бути впевнений, що придбаєш для своєї душі

вічну домівку великої радості і вітчи.

Але пекло і вічний вогонь чекають тих, хто в цьому житті відкине спасуючу любов Ісуса. Після смерті нічого не можна буде змінити, після смерті не буде спасіння. «Тоді скаже й тим, хто ліворуч: «Ідіть ви від Мене, прокляті, у вічний огонь, що дияволові та його посланцям приготований» (Мт. 25:41); «А раба непотрібного вкиньте до зовнішньої темряви, — буде плач там і скрегіт зубів!» (Мт. 25:30).

У Святій Біблії Бог докладно попереджає про майбутній останній Суд всієї землі. У Святому Писанні пророки передбачили, що перед настанням цього пам'ятного Судного дня будуть явлені великі ознаки.

Перед Його приходом будуть війни і чутки про війни, нещастя і бунти народів, тобто народи будуть воювати один з одним, і їм буде здаватися, що нема можливості вирішити конфлікти. У різних кінцях землі будуть землетруси та епідемії. І ми можемо бачити все це на власні очі.

У Біблії також передбачено, що злі і нечестиві люди стануть ще гіршими і не будуть прислухатися до застережень, а полюблять насолоди більше, ніж Бога.

Ми повинні пам'ятати, що наш праведний і великий Суддя не порухеться з нашими нинішніми багатством чи бідністю, славою чи безчестям, кольором шкіри, расовою чи кастовою належністю, з нашими переконаннями. Колись ми всі будемо мовчки стояти перед Великим Творцем і Суддею, якщо відкинемо запропоноване Ним спасіння.

У безкінечній майбутній вічності не буде часу і годинників, не буде річних календарів, і вікам не буде рахунку. Дух страждань грішників і безбожників буде піднімався наввічвічно, і не буде також кінця радості, пісням, блаженству і віті спасених і відкуплених на небесах.

Зроби вибір просто зараз! Бо дуже скоро це може бути вже запізно.

Прив'яжи верблюда

Одного разу радник Авраама Лінкольна порекомендував одного чоловіка на посаду в кабінет міністрів, але президент відхилив його пропозицію зі словами: «Мені не подобається обличчя цієї людини».

— Але ж людина не може відповідати за свої обличчя, — здивувався радник.

На що Лінкольн відповів: — Будь-яка людина старша 40 років несе відповідальність за те, яке в неї обличчя.

Наш спосіб мислення відображається на вигляді нашого обличчя. Якщо в дзеркалі ви бачите невдоволений вираз обличчя, то це зовнішній вияв вашого способу мислення щодо себе і довкілля. Недарма американські вчені визнають, що безпосередніми причинами всевітнього потопа були грішні людські думки і невір'я в Бога.

З дитинства, за допомогою батьківських настанов і досвіду, якого ми набуваємо, формуються наші звички мислити. У свою чергу, наші звички мислити формують наші дії, відбувається взаємодія з довкіллям. Таким чином, формується наш характер. А характер формує нашу долю, тобто життя, яке

ми проживаємо, і той «багаж», з яким наша душа перейде в вічність. Наше майбутнє ми створюємо вже нині своїми думками.

Про це говорить одна стародавня притча. Давним-давно мандрували до святих місць вчитель зі своїм учнем. Коли зупинилися на нічліг, учитель попросив учня потурбуватися про їхнього верблюда. Учень помолвився і попросив Господа потурбуватися про верблюда, а сам ліг спати.

Вранці, прокинувшись, мандрівники виявили, що верблюда немає. Вчитель запитав учня, чи прив'язав той ввечері верблюда. На що учень відповів: «Вчителю, ти сам мене вчив, що все в руках Господа. Ось я і попросив Господа потурбуватися про нашого верблюда».

На що мудрий вчитель проказав: «Так, усе в руках Господа. Але в Господа нема інших рук, окрім твоїх, щоб прив'язати верблюда. Тобі спочатку треба було прив'язати його, а потім вже в молитві просити Божого захисту».

Тож, покладаючись на Бога, не полінуйся спершу прив'язати верблюда. Коли ж із верблюдом все-таки щось станеться — що ж, Богові видніше. Можливо, вам краще подорожувати без верблюда.

Оксана КОЛОДІЙ.
Психолог.

Учені схиляються до розумного задуму у всесвіті...

Пол Девіс, відомий астрофізик:

«Я бачу для себе могутнє свідчення існування чогось за всім цим... Здається, начебто хтось тонко підібрав параметри природи, щоб всесвіт став можливим... Відчуття задуму величезне... Закони(фізики)... виглядають продуктом надзвичайно геніального конструювання... Всесвіт мусить мати ціль».

Макс Планк, нобелівський лауреат з фізики:

«...І релігія, і природознавство потребують віри в Бога. При цьому для релігії Бог стоїть на початку кожного розмірковування, а для природознавства — наприкінці... Найбезпосереднішим доказом сумісності релігії і природознавства є той історичний факт, що глибокою релігійністю були просякнуті якраз найбільш прищеплені до науки часів — Кеплер, Ньютон, Ляйбніц...»

Вернер фон Браун, засновник ракетобудування:

«Мені настільки ж важко розуміти вченого, який не визнає присутність вищої раціональності за буттям всесвіту, як і теолога, який не визнає досягнення науки».

Мішель Жерар, відомий біолог:

«...Закони фізики й хімії кажуть нам: «Обов'язково мусить існувати розумний задум, неодмінно існує Творець, Який упорядкував інформацію!». Це пояс-

Учені схиляються до розумного задуму у всесвіті...

нення найбільш наукове з усіх наявних на сьогодні».

Арно Пензіас, нобелівський лауреат з фізики:

«Астрономія веде нас до унікальної події, до всесвіту, створеного з нічого, з дуже делікатним балансом, при якому існують точно такі умови, які потрібні для можливості існування життя, — до всесвіту, що має план у своїй основі (який можна було б назвати надприродним)».

Юрій Алтухов, академік РАН, відомий генетик:

«Складність, комплексність та саморегуляція у світі живого такі, що неминуче доходить до висновку про наявність Плану, а отже, місця для випадковості не залишається... Віра й об'єктивне наукове значення не суперечать одне одному».

Володимир Фортов, віце-президент РАН:

«Факти, накопичені останнім часом різними науковими дисциплінами, ставлять під сумнів, здавалося б, непорушні теорії минулого, як от дарвінізм, теорія самозародження життя на землі, загальноприйняте обчислення геологічних епох...»

Як одержати відповідь на молитву

Багато людей вважають «відповіддю на молитву» виконання Богом прохання, зверненого до Нього. Якщо молитовне прохання не виконане, це часто сприймається як молитва, яка залишилася без відповіді.

Ще неправильне розуміння молитви. Бог відповідає на кожну молитву, звернену до Нього. Тільки необхідно пам'ятати, що інколи Бог відповідає: «Ні» або: «Почекай». Бог обіцяє відповіді на наші молитви, якщо ми будемо просити згідно з Його волею.

Перше Послання від Івана 5:14-15 говорить нам: «І оце та відвага, що ми маємо до Нього, — що коли чого просимо згідно волі Його, то Він слухає нас. А як знаємо, що Він слухає нас, чого тільки ми просимо, то знаємо, що одержуємо те, чого просимо від Нього».

Що означає молитися згідно з волею Божою? Це значить молитися про те, що прославить Бога, або про те, що чітко відкрито в Біблії як воля Божа для нас.

Якщо ми молимося за щось, що не прославляє Бога чи не відповідає Божій волі для нашого життя, Бог не дасть нам того, чого просимо.

Як можна знати, яка Божа воля? Бог обіцяє дати нам мудрість, якщо ми попросимо цього. Послання від Якова 1:5 говорить: «А якщо кому з вас не стачає мудрости, нехай просить від Бога, що всім дає просто та не докоряє, — і буде вона йому дана».

Вивчайте, що говорить Біблія про Божу волю для вашого життя. Чим краще ми будемо розуміти Боже Слово, тим краще будемо знати, за що молитися. Чим краще ми будемо знати, за що молитися, тим ефективнішим буде наше молитовне життя.

У НАШ ЧАС

Віками скептики висміювали знавців Біблії, кажучи: «Єврейський народ розпорошений по всьому світу, — Ізраїль ніколи не стане державою знову».

І ось у наш час вони замовкли. Віками скептики дошукуюля знавця Біблії, кажучи: «Як можна знищити всю планету?».

І ось у наш час вони замовкли. Віками скептики насміхалися над знавцями Біблії, кажучи: «Писання скоро кане в небуття. Ви не зможете поширити Добру Новину по всьому світу».

І ось у наш час вони замовкли. Віками скептики дражнили знавців Біблії, кажучи: «Іван Богослов сказав, що весь світ буде одночасно дивитися на трупи двох свідків. Це неможливо, це просто гіпербола».

І ось у наш ТБ-час вони замовкли.

Віками скептики піднімали на сміх знавців Біблії, кажучи: «Народи світу ніколи не зможуть стати об'єднаними і створити одну державу».

І ось у наш ООН-час вони замовкли. Віками скептики знущалися над знавцями Біблії, кажучи: «Одна всевітня релігія? Об'єднання всіх вірувань і поклоніння одному безособовому Богові? Ха-ха! Та ніколи такого не буде!».

І ось у наш час вони замовкли. Віками скептики потішалися над знавцями Біблії, кажучи: «Суспільство без грошей? Ніхто у світі не зможе купувати чи продавати без якогось знаку на руці чи на чолі? Нереально! Ніколи цього не бути!».

І ось у наш час вони замовкли. Віками скептики глузували над надією віруючих про друге пришестя Господа!

І ось у наш час...

Запрошуємо на Богослужіння в церквах християн віри євангельської:

Бурштин, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ВІВТОРОК — 19 год.;
Косів, вул. Горбового, 8; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
Калуш, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
Коломия, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 18 год.;
Надвірня, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА — 19 год.;
Рогатин, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
Рожнятів, вул. Довженка, 13; НЕДІЛЯ -15 год. 30 хв., ЧЕТВЕР — 19 год.;
Тлумач, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 20 год.

Щонеділі о 15:00 та щопонеділка о 9:00

дивіться християнську телепередачу «ВІРУЮ» на каналі ТРК «3-студія».

АНОНС

Стежте за програмою телепередач

Дорогі друзі! Слухайте

ХРИСТІЯНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА

о 21.30 — «Жива надія»

ЩОСЕРЕДИ

о 21.15 — «Новий вимір»

ЩОП'ЯТНИЦІ

о 21.15 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ

о 7.40 — «Віра. Надія. Любов»

о 12.40 — передача «Вірую»

християнської місії «Добрий самарянин»

о 20.35 — «Людина і вічність»

ЩОНЕДІЛІ

о 22.15 — «Осанна»

ЩОПОНЕДІЛКА

о 20.45 на хвилях «Променя» —

передача для дітей «Стежинка»

Запрошуємо на Богослужіння в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ —

о 19 год.,

ЩОНЕДІЛІ —

о 10 та 18 год.,

ЩОПОНЕДІЛКА —

молодіжне

служіння о 19 год.

Адреса:

м. Івано-Франківськ,

вул. Мочульського, 1

(на Майзлях).

Тел. для довідок

(0342) 78-17-03.

ВІРУЮ

№ 9 (116)
вересень 2008 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільній пожертвування

Р/р 2600830012161 в ОД Укрсоцбанку м. Ів.-Франківська
МФО 336019 код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції:

76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: gsoleg@com.if.ua

Газета віддрукована у ТзОВ «Видавничий дім «Молода Галичина».

Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.

Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.